

Cansuyu

Gebze Hapishanesi
Kadın Özgür Tutuklular
Aylık Siyasî Yorum Dergisi
Kasım 2006 / 24

- Acılı Halkın Büyüyen Öfkesi
- Gücümüz Tazihimizdir
- TAYAD'lılar Yine Yollardaydılar
- Cemil Çiçek'in Yalanları

İÇİNDEKİLER

Tayad'lılar Yine Yollardaydı	3-5
Tayyip'in Nişanesi	6
Cemil Gıçek'in Yalanları	7-9
Bozacının Şahidi Şıracı	10
Güçlü Tarihimizdir	11-12
Özgürlük Kırmızı	13-14
İşgalcinin Adaleti	15-16
İşkençe, Kıbrıs ve Hapishaneler	17-18
Acılı Halkın Büyüyen Öfkesi	19-20
Sömürsüz Mekanisması ; Kentsel Dönüşüm	21-22
Susurluk - - -	23-24
Bilent Ecevit Ölü	25-27

1 TIR

Armutlu	31
Şiir; Tokatlıoğlu Balkıcağa	32
Şiir; Umut Benimleydi	33-34
Halkın Aydını, Önderi ; ENVER GÖKÇÜ SEVİD RİFA	35-37
Paylaşmak Kavuşmak	39-41
Nazım Hikmet Şiir	42

CANSUYU

Aylık Siyasi Dergi

Sahibi; Kadın Özgür Tutsaklar

Yer : Gebze Hapishanesi

Tarih - Sayı: KASIM 2006 / 24

Merhaba,

Kasım ayında bir kez daha merhaba diyoruz. Halkların kurtuluş mücadelesine kahramanlıklaıyla örnek olan Gazze yine kı-zıllar içindeydi. Kahraman kadınlarıyla, 75 yaşındaki nineleriyle fedakar ruhunu taşıyan yürekleriyle.

Fedakar ruhunun taşındığı ve bütanleştirildiği yerlerden biri de Armutlu'du. 5 Kasım 2001'de büyük direnişim kalesine dönen Armutlu'da fedaya duranları selamlıyoruz.

Seller, felaketler hiç bitmez bizim ülkemizde. İnsana - cana kıymet yoktur çünkü. Milyonlarca insanımız AKP iktidarının ay-mazlığında yerinde yurdundan canından oldu. Ve üstelik yerini bir yasa daha mecliste yerini buluyor. Kentsel dönüşüm projesi için kolları sıvadılar. Ve her kat-liamda, her felakette her acıda halkın karşısında olan Ecevit yaşamını yitirdi.

6 Kasım'da, her sene olduğu gibi bu yıl da YÖK protesto edildi.

Cemil Gıçek, sünen direnişim karşısında yalanlarına devam etti. Ona göre tecrit yoktu, boşuna dire-niliyordu. 122^{şahit} yoktu; direniş yoktu. Evet bunca insanı bunca öl-mü görmeyenlere de göstereceği-mizin iskanı ve inancıyla TAYAD-ki Aileler Ankara AP binasından seslendiler. Tecriti kaldırm, şifm-leri durdurun.

TAYAD'lılar Yine Yollardaydılar

Tecritin kaldırılması icindi ölümüne koşar edim yürü-
nen, destanlar yazılan bu yol. 7 yıldır içeride - dışarıda yürünüyor
zulmün üzerine, Evlatlarının önünde, analar-babalar, zulmün karşı-
sında siper etmişler bedenlerini. O bedenlerin ki zulümle ilk karşı-
laşması değil ilk siper olmaları değil zalimin karşısında. Yolların
hüznü, yüzlerindeki kırışıklık. Kaç kez dağılmış yürekleri evlat
acıyla, Oğul belleyip basmış kara toprağı, bağırma. Kızının yerin-
ne koymuş mezar taşını, Dakunup, sarıp, sarmalanmak istemiş ev-
ladını, Terinin kokusuna hasret kalmış da dağılmış yüreğini. Bir
değil, iki değil, 122 kez dağılmış... Döşün yerine dönmece, bir-
kez bile okutmuş gözünün yazını, zulmin karşısında. Akar göz-
yolları ise yüreğinin derinliklerinde kor olup dağılmış.

Kaç kez arşınladılar Bakanlığın, partilerin, Ankara'nın
yolunu TAYAD'lı Aileler. Kaç kez arşınladılar da birkez bile o-
man dilemediler. Onlarca kez arşınladılar Ankara'nın yollarını.
"Tecriti kaldırın, ölümleri Durdurun" sloganıyla. Anadolulunun dört
bir yanında gelerek, birleştiler Ankara'da. 7 yıldır süren tecrit
zulmünün kaldırılması için. Dizi dizi mezar gömülmelerinin önüne
gezmek için. Hep bir ağızdan haykırdılar analarımız - babalarımız
"Tecriti Kaldırın" diye. "Biz Dayandık, size öldürtmeyeceğiz." demiş-
lerdi yıllar önce Metris Zindanının önünde.

Yılar sonra da haykıyor analarımız - Zulmin zulmüyle
ilk karşılaşmıyorlar, biliyorlar, bilmekten de öte tanıyorlar. Göz-
altılarda tanıyorlar, tutuklanmalarda. Bedenlerine inen jopta ta-
nıyorlar.

Tanıyorlar zulmü. Bu yüzden tek bırakmıyorlar ev-
latlarını. Susmuyorlar, haykıyorlar taleplerini meydanlarda, sokaklar-
da, caddelerde. Tüm şehir onların. Deter ki kalsın zulmün ev-
latlarının üzerinden. Deter ki kalsın 7 yıldır bir kor basan
gibi evlatlarının üzerine akan zulüm. Bu bilince yatındılar be-
denlerini acığın ortasına, zulmün karşısında. Hiç susmayan ev-
latlarından almışlardı, gücünü. Evlatlarından öğrenip, öğretmişlerdi.
Burdandı zulmün karşısında siper etmeleri bedenlerini.

Her zaman evlatlarının yanında, omuz basındadırlar.
Gidilmedik yer, alınmadık kapı bırakmadılar. Her yıl-jütemi
dereceyle evlatlarının ölmemesi, tecritin kaldırılması için.

Kar-kış, sıcak demeden mesken eylediler. Ankara'nın
orta yerinde Abdi İpekçi'yi. Evlatlarının acığını paylaştılar.
Zulmün boş durmadı, her haykırıklarında taleplerini jopta inip-
kalktı bedenlerinde. Susmadılar, daha bir gün aktı sesleri. Onar,
yüzlerdi ama tek yürektiler. Talepleri tektr. Tecritin kaldırılmasıy-
dı.

Yine meydanlarını mesken tuttular. Ankara yolların-
daydılar. Kaç kez arşınlanışlardı ama birkez bile oh dememiş-
lerdi, susmamışlardı.

Yine yollardaydılar TAYAD'lı Aileler. Birkez daha dur demek için zulme. 122 ölüm, 123 ölümün diye, tecritin kaldırılması talebi ile zulmün başkentinde Associated Press'i işgal ettiler. Artık evlatlarının sağuk, cansız bedenine sarılmak istemiyorlardı. Bu yüzden yolları hiç yerulmeden orsintanoları. Evlatlarının sesini yozemek istemiyorlardı. Tüm yol-yöntemi denemizlerdi ama sorus olamamışlardı. Sorunun doğrudan muhatabı Adalet Bakanı Cemil Çiçek ise ölümün karşısında sessizliğini koruyor, görmezden geliyordu. Görmezden gelip, duymandı. İsrar etsede sessiz imhain adı olan tecrit politikasıyla 122 insanın canını aldı. Ölümün sorumlusu, tecrit politikasının muhatabı olan Adalet Bakanlığıdır.

Evet Cemil Çiçek sana soruyorum. Kim adına, ne için öldürdün 122 insanı. Tecrit hücrelerinde, dışarıda. Cevap Veremiyorsun, kaçıyorusun. Kaçarak kurtulacağın sanıyorsun çocukları, kızları tecritte ölen analarımızdan, babalarımızdan. İki elleri yakanda, hesap soruyorlar. Kaç kez özindirdiler. Adaletin yerine, zulmün kol gezdiği ülkemizde kapını. Ama o kapı birkez bile açılmadı. Gözme yönündeki tüm babaların önüne kapattın. Ama yılmadık, uzmadık, sızmadık, haykardık.

Associated Press'te (AP) "eylemi yapmaya zorunlu kaldık" diyor TAYAD'lı Ailelerimiz. Başka yol kalmadı. Başka seçeneğe vardı da TAYAD'lı Aileler mi yapmadı?

Direnen evlatlarının sesini ulostıracakları dünyaya. Ve 20 Kasım sabahı haklı olduklarının inancı ile işgal ettiler AP'yi. Üzerinde "F Tipi Hapishanelerinde 122 İnsan Öldü. Tecride Son. TAYAD'lı Aileler" yazan Türkçe ve İngilizce pankartlar astılar. Pankartın üzerinde yazarlar 7 yıldır dile getirdikleri talepleriydi. Tecrit zulmüne son verilmesi, evlatlarının ölmesiydi. Buna ilişkin bildirimleri attılar pencereden. Duymayan, bilmeyen kimse kalmamış diye. Yaslı baxterleri yine zulmün önünde, zulmin karşısındaydı.

Zalimler bax durmadılar. Ağasının bulunduğu binanın çevresinde sızım ona "güvenlik" oldılar. Ambulanlar, itfaiye çağırıldılar. Ne icandı "güvenlik", kim icandı? Oğulları-kızları tecrit hücrelerinde ölen aileler icandı. Zulümlerden, zulüm beşen diyorlardı. Maruz kalmadıkları istenice yöntemi kalmamıştı, ineriye göz kamposı atıyorlardı, 19 Aralık hapishaneler katliamında dört duvar arasındaki evlatlarının üzerine attıkları gibi. Balyozlarla sızım ona çağırıyorlardı TAYAD'lı Aileler'in icandı olduğu AP bürosunun kapısını. İçeride bulunan 60-70 yaşında analarımız-babalarımız, 18'inde genelerde vardı. 29 kişiydiler, AP ağasının icandı. Yaka-pasa gözetimine alındılar. 18 kişi tutuklandı. F tipi hapishanelerin kapatılması icandı AP ağasının işgal edilmesi, onlarda tutuklanarak F tiplerine götürüldüler. Sesimizi engellemeye çalışıyorlardı, tutuklayarak F tiplerine kapatarak. Ama bu sesi susturamadılar. Yollarından döndüremediler dün olduğu gibi, bugünde.

Çocuklarının tecrit hücrelerinde ölmesini istemeyen analar-babaları. En insani taleplerdi istedikleri. Bu yüzden oradoduydular. Zulmün karşısında başeğmeyip haykırıyorlardı haklılıklarına olan güvenle "Tecrite Son" diye. Evet tecrite son verilmeliydi. Bunu kendisine insanın diyen herkes istemeliydi. İnsanlığa aykırıydı tecrit.

İnsan Hakları Derneği Başkanı Yusuf Alataş'la telefonla konuşulması üzerine kaza kaza gelmişti, AP Arşivinin önüne TAYAD'lı Aileleri, eylemlerine son vermesi için İznaya gelmişti. Ailelerin en meşru, haklı eylemini doğru bulmuyordu Yusuf Alataş.

Peki Yusuf Alataş'a sormak lazım. 7 yıldır tecritin kalkması için 122 insanın ölümüne göz yumar, taleplerine karşı kulagini tikayor. Adalet Bakanı Cemil Çiçek mi haklı? Bu zulüm reva mı dârt duvar dışındakilere. Bunu mu söylüyorsunuz, insan hakları savunucusu olduğunuzu söyleyerek. İnsan Haklarının Prosedürü insanları öldürün, sakat mı bırakın diyor.

Eğer ki insanlığın savunucusuyum diyorsanız, kendiniz böylesi bir misyonu yüklemişseniz evlatlarının ölmesini istemeyen ailelerin yanında olmalısınız. Eğer ki tecrit insanlığa karşıysa, insanlığın karşısında olan tecrite son demelisiniz.

Ama sizin standartlarınız, gündeminizc aldığınız kavul başka ilçe olmanız içinde tecrit yok mesela. 122 ölüm hiç yok.

İnsan Hakları savunucusuyum diyorsanız, bu misyona uygun hareket etmelisiniz. Ve bunun için kimi değerlere sahip olmak gerekir. En basta insanlıktan ödün vermemeniz, hak ve özgürlüklerin sonuna dek savunucusu, haksızlıkların ise karşısında olmanız gerekiyor. Ancak o zaman insan haklarını savunabilirsiniz. Ancak o zaman o misyona layık olursunuz.

122 insanın ölümüne neden olan tecrit politikasının uygulanmasına göz yummaya devam mı edeceksiniz? Daha ne kadar görmeyen gelip, sessiz kalacaksınız? İnsanlığın karşısında olan tecrit hareketlerine karşı tepkinizi ne zaman dile getireceksiniz.

TAYAD'lı Aileler İznaya değil, Adalet Bakanlığını bu zulümden vazgeçmesi için İzna etmeniz lazım. Evlatlarının ölmesini istemeyen TAYAD'lı Ailelerin eylemlerine son vermesini değil, Adalet Bakanlığında tecrite son vermesini istememiz lazım.

TAYAD'lı Aileler, evlatlarından aldıkları gücü yürüyor. Destanlar yazılıyor tecrit hücrelerinde, dışarıda. Ölümeydan okunuyor. Haklılığımıza olan inanca, halkımıza ve vatanımıza olan sevgimizle... 7 yıldır bu inanca haykırıyoruz zalimin karşısında.

Dün olduğu gibi, bugün de destanlar yazıyoruz dışarıda, tecrit hücrelerinde. İstanbul'da avukatımız Bahar Asçı, Adana'da 2 çocuk annesi Gülsen Görünöglü ve tecrit hücrelerinde Sevgi Sıymaz ile yolunuzu devam ediyoruz. Yaşanılan güzel günleri çocuklarınıza, annelerimize -babalarımıza emeğin etmek için birlikte yürüyoruz. Ve biliyoruz ki aklımıza sevgimizi, özlemimizi katık edip yürüyeceğiz. Hasretini çektiğimiz o büyük güne, Lafere ulaşmak için.

TAYYİP'İN NİŞANESİ

Kızılay kurumu en değerli gördüğü insana milyarlar değerinde bir medalye takti. Bu medalyeyi Tayyip haketti. Çünkü en çok onun döneminde halk yardıma muhtaç hale geldi. Ve tesadüftür ki en çok doğal afet de bu dönemde oldu. Tsunami felaketi, Pakistan depremi desek yeterli olacaktır. Ve Irak'taki, Afganistan'daki saldırılarda onun sayesinde, Kızılay'a teşekkür etti. Yani Tayyip Kızılay'a çok imkanlar sundu. İtibarlı ve itibarlı ve takıyeci ruhıyla halkın başına gelen belalarda fırsatları iyi değerlendirecek süslü işler yaptı. Dedik ya bu medalyeyi alının teriyle kazandı. Onu hasta eden çalışmalarında biri de bu oldu.

Kızılay gibi kurumlar bağışlarla, sponsorlarla yaşayan kurumlardır. Kapitalizmin hiçbir kurumunda halka karşılıksız hizmet sunulmaz. Göstermelik olarak, vitrin olarak halkla bir ilişki vardır. Ancak bunun yanında devrede kulak kulak bir ticaret yapılır. Bağışlar vs... ticaret malzemesi olarak kullanılır. Tayyip'e verilen hediyeyi bağışlayan kişi ve kurumda bu çoktan bir distansinden farklı birşey değildir. Yatırdığı o paranın kaç katını geri alacaktır. Mutlaka bu hesabı yapmıştır.

Gelelim AKP'nin takıyeciliğine, dini sömürmesine. Bağış yapan şahıs ayrıca ilan edilmiştir. Gizli tutulması gerek bile görülmemiştir. Oysa İslamiyette bu hiç hoş karşılanmaz "sağ elinin verdiği sadakayı sol elinin bilmemesi gerekir" şeklinde tavsiyeler daha doğrusu doğrular vardır. Bu risone olayının halkın değerleri açısından önemli bir yönü budur. Bunun dışında genel ahlak ve tabiiye kurallarına göre de yapılan yardım reklamları yapılmaz. Yani gösteriş için yardım yapılmaz.

AKP'nin faaliyetlerini sadece takıyecilikle değerlendiremeyiz. Şimdiye kadar görülmemiş kadrolaşmalar yine bu itibardır döneminde yapılmıştır. Kızılay'ın sırası yeni geldiği için, halk kadrolaşma sağlandığından ancak şimdi Tayyip'e karşılığını sunabilmislerdir. Yani Kızılay'da AKP'nin ve AKP'lerin bir kurumu gibi çalışmaktadır. Herbiri yeni ortaya çıkan bir Ali Dibo olayı ise bu durumu pekiştirir. Yani site örgütlenmesi yapılmıştır. Ayrıca bunun yönüne eski yönetimin yeniden yönetime gelme durumu ise mayasaya ters gelişme halde bir türlü gerçekleşmemiştir. Yani hukuksuzluk kol gezmektedir.

Böylelikle bu risone Tayyip'in ve abloyısıyla itibarlı AKP hükümetinin vatani pazarlığının bir nişanesidir. İslami sermayeyi nasıl sergilediğinin bir nişanesidir. Medalyanın işletmesindeki pirlanta taşlar yetim hakkıdır ve hesabı mutlaka sorulacaktır.

CEMİL GİÇEK'İN "YALANLARI"

Behiç Aşçı, Gülcan Güraroğlu, Sevgi Sayın...
Onlar tecrit zulmüne karşı 200 südür aklıyla savaştılar. Evet Behiç Aşçı aklının 200'ü potlerini gerinde bıraktı, epey oluyor. Gülcan ve Sevgi de 200'ü potlerine geldiler inatın bedenleriyle. Tipte, bundan önceki 122 can gibi.

Bugüne kadar Tecrit son bulsun diyerek 122 insan zulüm altında canını feda ettiler. 7 yıldır tecrit zulmü altında bu mücadeleye sürüyor inanatlı, kararlılıkla. Onlar direniş kararlarını ağızladıklarında zaferlerini de ağızlamışlardı altında. Ve bugün yassınlar, yaratılanlar zaferimizdir.

Direnmek = Zafer demektir.

Ama bugün Behiç Aşçı'nın dediği gibi direnen artık Adalet Bakanlığı. Halka karşı direniyor, tecriti kaldırmamak için direniyor. Ancak onun direnmesi, zaferi olmayacak. Devrimciler ise görevlerini yapıyor. Bunun için kalınmadık kapı denemedik yöntem bırakmıyorlar. Tüm insanlığa tecritin nasıl bir istence olduğunu, bu istenceye sessiz kalınmaması gerektiğini anlatıyorlar.

Tecritin olduğunu tüm insanlar, DKÖ'ler, sendikalar, kurumlar kabul ediyor ve kaldırılmasını diyor. Birtak Cemil Giçek, tecrit yok diyor...

Tecrit olmadığının mı acaba aydın-sanatçıların görüşme isteginden taşıyor Cemil Giçek. Eger yoksa kaçacak bir durumda yoktur. Görürsen, tecritin olmadığını, hapishanelerde sorun olmadığını, herşeyin insanı koşullarda olduğunu anlatıran. Ama anlatmıyor Cemil Giçek. Nedeni ise belli. Sadece söylüyor, demagoji yapıyor. Enson TV'lerde izleyip gazetelerden de okuduk demagojilerini sayın Giçek'in.

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nde (TOBB) düzenlenen İCÇ Türkiye Milli Komitesinin milletler arası tahkim seminerine gelen Giçek gazetecilerin Anı, Behiç Aşçı ile ilgili sorularını yanıtlamak zorunda kaldı. Gazetesinin "Cezaevindeki sorular nedeniyle Aşçı grevi yapan avukatın durumuyla ilgili kendisiyle görüşmek isteyen aydınlarla randevu verilmediğini" sormasını üzerine

"Bu kişi cezaevinde değil herhalde. Hiç o türlü ideolojik şeylerle vakit kaybetmeyin. Bu kişi evvelce ceza-

evinde değil. İkincisi hak aramanın yolunun hukuk çerçevesinde olması gerekir.

Biz hiç kimsenin ölüm orucu tutmasını, o şekilde hayatını kaybetmesini arzu etmiyoruz. Hiçbir insanın normal eceli dışında hayatını kaybetmesini arzu etmiyoruz. Cezaevi sistemlerimiz Avrupa standartlarına uygun. Avrupa'dan bugüne kadar elli defa heyet gelmiş, bu konuda herhangi bir sorun bu anlamda ortaya konulmamış. Sadece modern infaz sistemlerini uyguluyoruz ve bunun için de birçok ülkeden taktir alıyoruz. Biz sistemi uyguluyoruz. Bunun yatırım siktitesi içerisinde trilyonları harcıyarak bu cezavutermde daha msaaca yapmak şartlarını ortaya koyabilmek, oradaki insanlar insan haklarına yakışın bir şekilde infazları yapılsın diye, biz elimizden geleni yapıyoruz gösteriyoruz. Benim tavsiyem kimse hakarete, kanun dışı, yasa dışı yollara başvurmada bunları yapmalıdır. dedi.

Evet böyle diyor Cemil Gisek ama her sözünden yatan, ahtekartlık okuyor, insanları aşağılıyor, halkı aşağılıyor sözleri ile. Ülkedeki tüm DKÖ'ler, Sendikalar ve Barolar teacriti kaldırı diyor. Gisek teacrit yok diyor. O zaman bu kurumlar krşiler yalan söylüyor. Bugüne kadar yazını yitiren 122 msaada da olmadı teacritten kaynaklı zaten. 600 insan yaşamını unuttu. Unuttuysa da teacritten değil. Çünkü teacrit yok Cemil Gisek'e göre ve olmayan birsey kaldırılmaz...

Böyle diyerek aşağıılıyor karışındaki aydın-sanatçı ve Demokratik kurumları Cemil Gisek.

Onların yaptığı teksey siktitleri noktada bağınıp çağırılmak, yalana demagojiye sarılmak. Ama 7 yıldır süren direniş, 122 şehit ve Behişler, Gölcenler, Sevgiler hiçbir demagojiyi kaldırmaz. Herseyi gönyüzüne çıkarın ki, gerçekleri görmek istemeyen sadece onlar.

Gisek trilyonlar harcıyıp hapishane yapıyor. Tutuklular iyi yaşasın diyeymiş! Yalanın büyüğü işte. Muhafız hiçbir sesi kaldırmayın düzenleri ayakta dursun diye muhafız eden herkesi hapishanelere koyuyorlar. Bunun için hapishane inşa ediyor ama bunu da " tutukluların iyi yaşması için " diyerek yalan söylüyor. Binde utanmadan niyakarca "bunun yatırım siktitesi içinde" diyor.

Bu; ben hatları ajrtım, sağlık vs. ihtiyaslarını kişip hapishane yapıyorum demektir. Neden açlık, yoksulluk, işsizlik had sağhadayken bu ülkede sen bu sorunları görmek yerine trilyonlar harcıyıp hapishane yapmanın sayın Gisek?

Aslında cevabı yukarıda verdik. Mikulmak üzere olan düzeni ayakta tutabilmek için...

Evet dedik ya her sözleri - açıklamaları, yalan demagoji diye. Gisek diyor ki; "hiçkimsenin eceli dışında ölmesini istemiyoruz."

Peki bugüne kadar ölen 122 insanı ne diyeceksin? İki damla yağmur yağdı diye sular altında ölen insanlara, soğuktan ağılıktan donan insanların ölmesine de mi ecel diyeceksiniz?

Ki öyle diyoruz. O zaman bu insanları, aq, yoksul bırakın kim? İki damla yağmurda öldüren kentleri, şehirleri altıyapıız bırakan siz değilsiniz? Bütün bunların sorumlusu ecel değil, Cemil Gıçek ve onun düzenidir. Ecel dup halkın canını almaktı iktidardakiler.

Onlar yalan, tersle düzenlerini sürdürüp insanlara, "sana ne, sen kendi gemini yüzdürmeye bak" diye beceriksizliği dayatırken bunların karşısında

"Baska ağren kahadı, müvekkillerimin haklarını canımı feda ederek savunuyorum" diyen bir hukukçu, aydın var.

Behişler, Güleşler, Sevgiler var karşısında. Onun için Cemil Gıçek ve onun gibiler ne kadar yalan demagogiye başvururlarsa bunların hiçbirini gerçekleri gizlemeye yetmez.

BOZACININ SAHIDI ŞIRACI

ABD'de de Kongre Seçimleri Sonuçlandı. Demokratların büyük bir zafer elde etmesi söylemişler, ABD Başkanı George Bush'un bozguna uğratıldığı söylenirken, diğere yandan Demokrat Parti de-kurları bir rol üstlendi. Bozacının şahidi Şiracı "nispeti kazanan kim, kaybeden kim? Kaybeden Bush'un liderliğindeki Cumhuriyetçiler. Kazanan ise yedi bir ayta Cumhuriyetçi partiye fark attığı söylenen Demokratik Parti'nin adayı Jim Webb.

Resmî sonuçların açıklanması ise yeniden oy sayımı yapılabileceği talebiyle 27 Kasım'a bırakılıyor. Fakat seçim yapıldığında farkın kapatılmasının mümkün olmadığı da düşünülüyor.

Mükemmeli olsada, farkeden ne olacak? Koca bir hafta. Çünkü demokrasilerde -cumhuriyetçiler arasında hiçbir fark yoktur. Politikaları kişiden kişiye, zamandan zamana değişebilir. Ama değişime-yen birtek yön vardır -O da ABD'nin dünya hakimiyetini sürdürmek-tir. Ki diğeler de zaten nitelikleri yet-yönetim ve araçlar farklılıklar-gösterse de amaçları aynıdır. ABD emperyalizminin yegane piri olması-dır dünyada.

Bush'a karşı desteklenip, diğeyi olduğu söylenen demok-ratların tarihinde kanlıdır. Bu tarihte edilen halkların kanı vardır. Halkların istek ve taleplerini karşılamak, bunun için politika-girmek vardır. Emperyalizmin yarımını idame ettirmek için bu yöntem-ler başarılmıştır.

Demokratik Parti'nin geçişine baktığımızda da birçok-örnek birisi karşılayacaktır. Mesela Hiroşima, Nagasaki'ye atılan bom-basını atandır, Demokratik başkan Truman döneminde.

Dünya ekonomisini denetim altında tutmak için IMF ve-dünya bankasını, NABD'yu kurmuşlardır. Demokratik Parti'nin demokrasiden-anlayışında sömürü ve katliamlar içerir.

Ayrıca kongrede bir başka değişiklik olarak 8ne sorduk-ise 6 yıldır ABD savunma Bakanlığı görevini yürüten Donald Rumsfeld'in-istifasını açıklaması oldu. Yerine ise eski eski CIA Başkanlarından-Robert Gates öneriliyor.

Rumsfeld ve Robert Gates'in aralarında birbirine bemedile-göstermektedir. Bakacak olursak;

Rumsfeld Irak'taki işgal sırasında, Pentagon'un başında-bulunarak 11 Eylül'den sonra saldırılara misilleme olarak 2001'de Afga-nistan'daki savaş yürütenidir. Irak'ın işgalini sık sık pindeme getiren-dir.

Öte yandan Rumsfeld'in yerine savunma bakanlığına önerilen-Robert Gates ise CIA tarihinde en alt kademe-den en üst kademe-ye-yükselen tek deneyimli yetkili olarak biliniyor. Aynı zamanda CIA baş-kanına önerilen biri. Enet bir fark görebiliyor musunuz? Dünyada-

kendini tek hakim piri ilan eden ABD emperyalizminin kanlı politikaları-nı birebir uygulayanlardır. Sonuç olarak katliamlarıyla, soygun ve talan dük-zeninde tek hakim piri benim demektir. Kendisinden başka piri tanımaya-kanı politikaları katliamlarıyla beyan etmiştir. Din olduğu gibi bu içinde edilen-halklara yönelik politikalarının temelinde mutlak hakimiyeti yattır.

GÜCÜMÜZ TARİHİMİZDİR

Bu yıl da herse ne olduğu gibi YÖK, yani Yüksek Öğretim Kurumu öğrenciler tarafından protesto edildi. Birçok ilde ve İstanbul, Ankara gibi büyük şehirlerde anarşiler oldu. Yani öğrenciler genellik üniversite eğitim sürecince üzerine gelecek her türlü baskı, zor, istenendenin müsebbibini protesto etti.

Belki yeterli sayıda para bu durumun farkındaydı? Çünkü paranın büyük bir kısmı bu protesto alanlarına gelmedi. Öğrencinin harcı ücretinin, yemek ücretinin aslında bir saygın olduğunu biliyor muydu? Kredi diye verilen "yardım" beyaz eşya, döviz vs... gibi kar paylaşım yöntemlerine endeksi olmasının yine bir haksızlık olduğunu farkında mıydı? Ya da farkındaydı ancak kendine "ehyet, aptal, pasif" bir insan olarak gördüğü için

bu hesaplamaları kalsın ediyordu. Elbet işin parçası böyle de vardır. Okullardaki duyursuz, apolitik dedikimiz öğrenciler bu hale yine YÖK ve eğitim sistemi patimıştır. Yine sualı YÖK'tür. O kesimin protesto etmenin gerekliliğini bilmemeleri bu nedendir. O kısime de biz didip gerçekleri gerçekleri söylemeliyiz. Ki bu gün üniversite eğitimini başta emekçi çocukları için büyük bir zorluktur. Maddi sıkıntılar gidermek manevri sıkıntıları da getirir. Geneliğin dopasında kaynaklı tasadüfi hosty, neze ve dinamizm çekilen sıkıntılarda köreltilmektedir. Öğrenme gücünü düşünen bir öğrenci derslerde nasıl verimli olabilir. Ya da yol parasını düşünen, gelecek yeri olmayan öğrenci gözüksüzlükler içerisinde değil midir?

YÖK, iste böyleli kapsamlı bir saldırının mimarıdır. Herdeği üniversite kısmından pirin devletten eğitim, iş, meslek, zanaat isteyen tüm öğrencilerdir. Öğrencilere meta pözüyle bakar ve en çok nasıl kar edeceğini hesaplar.

Bunun YÖK kurulunun talantlarına baktığımızda devlet erkânının büyük bir kısmının tekellerin, sanayicilerin, en ön kollarında oturduğunu görürüz. Eğitimle onların alakası nedir? diye düşünüyoruz belki, ancak onların eğitimle değil meta ile alakaları kuvvetlidir. Hatta bu iş düzenleyenlerdendirler. Kar-zarar hesapları ile şirketlerinin kasalarını düşünürler.

YÖK'e karşı yapacağımız tüm kampanyalarda bu gerçekleri pözürlü etmemeliyiz. Yapacağımız çalışmalar da, pözürlümüz öğrenci arkadaşlarda bunların üzerine pözümlü. Çünkü bunlar YÖK'in ortadan kalkmasının yakıcılığını belirtmektedir.

Bir çocuk 7 yaşında ilköğretimle başlıyor kasuya

ve payet adaletsiz bir ortamda eğitimini tamamlıyor. Üniversiteye girme için ise hem maddi hem de manevi sıkıntılar yaşıyor, sonrasında ise YÖK onun bu emeğini hiçe sayarak, adeta dalga geçerek onun üzerinden hesaplar yapıyor. Hiçbir insan bunu hak etmemektedir. Bu büyük hakaretlik aslında büyük bir saygıdır.

Bunların hepsine hayır demek, ortadan kaldırmak pençelin elindedir. Gençliğin mücadele tarihi bugünkü gençliğin şu alacağı en büyük kaynağıdır. Gençlik tarihine bakıldığında; nisan direnişlerini, 6 Kasım'ın boykot edilme, polenin yaratılmasını, Şehit düşen dev-şehitlerle gelecektir. Örneğin, 1980'da yapılan 6 Kasım boykot eylemi %100 başarıyla sonuçlanmış ve YÖK kurumunun işlevini ters yüz etmiştir.

Kısacası, Devrimci Gençlik bu kumburu yokedecek güçtedir. Onun fücü, beyinde, yüreğinde, kilincinde ve sikili, yumruklarındadır.

" BİZİM TÜRKÜMÜZ "

Başladık.
Alın acık yol arkadaşımın
Dudaklarından bir türkür
Bire türkür dökülür.
Acıdır türküsü,
Bir tutam sevgidir
Arayıştır, haykırıştır
Bire türkür dökülür,
Dökülür gökyüzünden.
Bire tutam sevgi
Özgürlük dökülür.
Ve üste o zaman,
Beni de katilorum
acının, sevginin
Katilur her sese dile gelişine
Yol arkadaşımın güre sesi
Kaybolur o zaman
milyarlarca ses arasında.

Not 187

KAFERAN ALZUN "

ÖZGÜRLÜK KIRMIZISI

İsrail haftalardır sürdürdüğü operasyonlarında 400 Filistinliyi katletti. Gazze'ye yağdıran füzele, bombalarla yıkılan evlerden kadın ve çocuk cesetleri çıkarıldı.

İsrail operasyonlarını sürdürürken, ABŞ her daim yanında idi. Amerikalı yetkililer yaptıkları açıklamalarla İsrail'in katliamlarına sahip çıktılar. Avrupa Birliği de katliamlar karşısında sessiz desteğini sürdürdü. Emperyalizmin desteğini arkasına alarak İsrail katliamlarında daha da pervasızlaştı. Ve 8 Kasım'da Gazze'nin Beyt Hanun şehrinde aynı aileden 16 kişi katledildi. Bu katliam İsrail'in bölgeden "çekildiğini" açıklamasından sonra gerçekleştirildi.

İsrail günler, haftalar boyunca bombaladığı Gazze'yi şimdi tekrar işgal etmeyi tartışıyor. Büyük bir katliam gerçekleştirildiği, yerle bir ettiği Gazze'yi "teknik bir hata" olarak değerlendiren İsrail Başbakanı Ehud Olmert yeni katliamlara miza atmaya hazırlanıyor.

Filistinli kadınlar, erkekler, çocuklar işe çıkarmaya, dinlenişini sürdürmeye devam ediyor. Filistin halkı saldırılar karşısında bir yandan yaşam kavgası verirken diğer yandan da saldırılara karşı koymaya çalışıyor. Filistin'de öğrencilerin eğitim görmesi, işçilerin işlerine gitmesi hatta insanların evlerine bir bakışın önünde emek göstermek bile sorunlar sürdürmek için gösterilen sabahın kılı bedeli vardır. Ve bu bedel ölmüştür. Ama Filistin halkı yaşadıklarını boynundaki ağır bir yükümüz gibi taşımaz. Onurla, gururla taşır. Yaşayan her saldırıda kaybedtiği evlatlarının acısı ve gururuyla sürdürürler direniş. Direnişin içinde yaşamın tohumları atılır Filistin'de.

Kimyasal bombalarla tarımı yok etmek ister sionizm. Yarattıdır Filistinliler Taver analarına, ağıtlara tarım tarımı sürdürür tarımsal üretimi. Okulları bombalar sionizm, eğitimini yok etmek ister. Direniş onun da qanesini bulur yer altı okullarıyla. Evler, mahalleler yerle bir edilir, halk katledilir. Direnişin yaratıcılığı yine dermeye girdi siper oldu Filistin halkı bedelleriyle. Yüzlerce Filistinlinin gerçekleştirildiği evlerde tek bir yumruk olduklar zulme. Meydan okudular sionizme. Filistinliler attıkları "zevit olmaya hazırız, Teslimiyete Hayır" sloganlarıyla kararlılıklarını ifade ediyorlar.

Filistinli analar 4 Kasım günü de Beyt Hanun'da ablukeye alınan En Nasir Camii'ndeki evlatlarını kurtarmak için kendilerini feda ettiler. Yüzlerce silahsız kadına ateş açtı İsrail askerleri. Durulup düşenler oldu analarından. Ama hiçbirini dönmedi. Düşenlerini kaldırarak sürdürdüler evlatlarına yarıyoğlalarını ölmüne.

Evet, slâmüne yürüyarlardı evlatlarına. Onların evlatlarına bedellerini siper etmelerine engel olmak için bastı tetiğe uam eller.

Anaydılar. Evlatlarının yaşamı için kendi yaşantılarını feda ederlerdi. Ana olmak, evladını dokuz ay karında taşımak değil ömür boyunca sevgisini ve emeğini katmaktır. Ana olmak dünyanın tüm çocuklarını kendi çocuğu bilmektir. Ve ana olmak evladının sağının bir teli için zulmün karşısında siper olmaktır. En Nasir Camisi'ni sarıp sarmalayan da, O ana kucağıydı. O gün kurşunlara hedef olmayan bir ana daha vardı.

64 yaşındaki Fatma Ömer Nacar Fatma ananın 9 çocuğu 30 torunu vardı. İsrail zulmü bir evladını, canının yarısını koparıp aldı ondan. Birini de sakat bıraktı. Vatanı sını yoran yüreği evlatlarının acısıyla kon oldu Fatma Ana'nın. Ülkesi yerle bir ediliyor, halkı aslık ve yoksullukla inletiliyor, evlatları kundaktaki torunları katlediliyordu. Duyup da göreb de duramazdı, durmadı. En Nasir Camisi'ne doğru gittiği slâm yürüyüşüne tamamlanmaya karar verdi. Balne odaları kuşandığında ve

"Kendimi Allah'a ve ülkeye kurban ediyorum" derken yürüdü mazlumların gölgesi vardı. Fatma Ana karanlılıkla yola çıktı. Bu kez hedefi İsrail siyonizmanden hesap sormaktı. Halkın aularna merhem olmak, gelecek kuşaklara özge bir vatan bırakmaktı. Cebelije kampı'nda ilerleyen İsrail askerleriyle karşılaştığında hiç tereddüt etmeden geldi pimini. Fatma Ana düştü toprağa. Toprağa akan özgeci kirmizisiydi.

İSGALCİNİN ADALETİ

Amerikan imparatorluğu kimyasal silahları yok etme ve Irak'a özgürlük getirme denegajileri ile işgalini başlattığında takvimler 20 Mart 2003'ü gösteriyordu.

Amerika süper güç, dünyanın egemeniydi, güvertisini tendit eden ülkelerle karşı her yöntem mübahtı. "Özgürlük ve demokrasi" kılıfı yalanlarını da söyleniyordu, Irak halkı yollarına kırmızı hatlar serenecek kimse karşısına çıkmayacaktı. Ama ne de Amerika'nın düşlediği bir ortam oluşmadı. Nedense direniyordu Irak halkı. "Zalim Saddam" diktatörlüğünde bakanı halk ABD postallarına kapanmıyordu bir türlü. Ve Saddam heykelleri yıkılırken çevrelerinde sadece bir avuç tebirlikçi bulunuyordu.

Sonraki aylarda ise işgalciler bu topraklar üzerinde denetim kuramadıkları gibi büyük bir direnişle karşılaşmışlar. Irak halkı işgale karşı fedailerıyla savaşıyordu. Şehirler yok ediliyor ama direniş bitirilemiyordu.

Aralık ayında Saddam Hüseyin yakalandı. 2 oğlu ve 8 yaşındaki torunu daha önce direnenek yavaşları yitirmişlerdi. Amerika Saddam'ın yakalanmasını da oğullarının katledilmesini de psikolojik savaş malzemesi olarak kullanmaya denetisi bitirmeye çalıştı. Direniş bitmediği gibi daha da güçlendi, kitleselleşti. Kuntarın olarak karşılanacakları iddialarının yanında yeller esiyordu.

Amerika Saddam Hüseyin'in sarayını vurarak, heykelini yıkarak, iktidarında yaşayanları güdeme getirerek işgalini meşrulaştırmaya çalıştı. Sanki Irak'ı "Saddam'ı yoklamak için" işgal etmişlerdi. Ama direniş ve gerçeklerin göcü bu yalanları da alt etmeyi bildi. Yıkılan yalanların arkasından sivil sivil bir imparatorluk genceği çıktı. ABD Başkanı George Bush Saddam Hüseyin yakalandığında şöyle demişti:

"Özellik milyonlardan esingediği adaletle karşı karşıya yakalanması, özgür yaşamak isteyen Iraklılar için de daha fazla güvence getirecektir. Bizim amacımız Irak halkının amacıyla aynıdır: Irak'ın daha iyi bir hayata kavuşmasını istiyoruz. Artık umutlu günler gelir."

Adaletmiş, hangi adalet? İşgal altında Amerikan hegemonyasındaki adalet, kimin adaletidir? Tabii ki işgalciden adalet beklemez. Çünkü halkların inanesini sifnemek emperyalist amaçlar uğruna ülkeleri işgal etmek en büyük hukuksuzluktur. Hukuksuzluğun sahipleri adaleti uygulayamaz.

Saddam Hüseyin iktidar olduğu günden, işgale ve işgalden günümüze kadar çokça tartışıldı. Kimi diktatör kimi katil atılarak mahkum etti. Emperyalizmin ise ora öpkesi hiç dinmedi. Çocuklarını öldürdü, kızı ve eşini arananlar listesine koydu, hakimler anavülfiyle ve hapishane uygulamalarıyla aşğılamaya çalıştı. Son olarak hakkında aşılın Du-ceyi Mahkemesinde idam cezasına çarptırıldı.

5 Kasım'da yapılan duruşmada Saddam'la birlikte yargılanan eski Devrim Mahkemesi Başkanı Avud Homid el Bender ile eski istihbarat şefi Barzan el Tikriti de idam cezası aldı. Başyargı Rauf Abdürrahman kararı okurken Saddam Hüseyin "Yağasın hak, Yağasın hak halkı, Kahrolsun Hainler" sloganları attı.

Saddam Hüseyin halkına da seslendi ve "Bütün haklılara, Araplara ve Kürtlere affedici olmaları uzlaşmaları ve el sıkışmaları çağrısında bulunuyorum." diyerek birlikte mücadele etmeye davet etti. Mezhep çatışmalarının emperyalizmin böl-parsala-yonet politikalarına hizmet ettiğine vurgu yaptı.

Saddam Hüseyin'in yargılma boyunca aldığı tarafta baktığımızda emperyalizme alınan tarafta görüyoruz. Mesleğimiz sorusuna Irak Devlet Başkanı şeklinde cevap vererek işgali teşhir etmiştir. Irak özel mahkemesinde yargılanan Saddam her defasında mahkemeyi tanımadığını, meşru görmediğini defade etti. Saddam Hüseyin'in savunma avukatlarına dahi tahammül etmediler. Avukatların savunmayla ilgili taleplerini kabul etmediler. İşgalcinin adaletin olmayacağını sonuçta sergilediler. Avukatlara tahammülsüzlük katledilmeli kadar vardı.

Bugün Saddam adil mi yargılandı şeklinde bir tartışma yapılmaktadır. Defru bir tartışma değildir. Az önce sorduğumuz soruya tekrar dönersek Amerikan işgali altında uygulanan adalet kimin adaleti nasıl bir adalettir? Bu soruya HAMAS sözcüsü cevap veriyor ve diyor ki "Ebu Gureyb'te suş içleyenler onu yargılayamaz" İşte yalın gerçek budur. İşkence yapan, ülkeleri işgal eden, sömüren emperyalistler, eli kanlı katiller yargılayamaz. Kentlerin üzerine bombalar yağdırırken kendini futbol masında hisseden bir kültürün temsilcileri de yargılayamaz. Ki bu özel mahkemenin bağımsız olup olmadığını tartışmıyoruz bile.

Aynı zamanda Saddam'ın küçük burjuva bir diktatör olduğunu halka karşı suş izleniz olduğunu da tartışmıyoruz. Bu gerçekler ortadadır. Ama bu, halkın ucdarındadır. Saddam Hüseyin'in idam cezası aldığı davada 148 şii yaşamını yitirmişti. Ortada bir suş varsa bunun muhakemesini Irak halkı yapar.

İŞKENCE , KIBRIS VE HAPİSHANELER

Avrupa Komisyonu Türkiye ile ilgili 2006 İlerleme Raporu'nu 8 Kasım'da açıkladı. Geçitli konularda eleştirileri barındıran raporun açıklanmasının ardından AB Komisyonu, 14-15 Aralık'ta yapılacak olan Liderler Zirvesine kadar limanların Rumlara açılması için süre tanıdı.

AB Komisyonu İlerleme Raporuyla birlikte Strateji Belgesi de yayımlandı. Her iki rapora baktığımızda Avrupa Birliği'nin politikalarını görebiliyoruz. Öncelikle limanların açılmasına verdiği pozitif raporda Kıbrıs ile ilgili alınan karara bakalım.

1-) KIBRIS

"AB Ek Protokol'ün tam ve ayrılmaksızın hayata geçirilmesini ve nakil yolları üzerindeki kısıtlamalar dahil olmak üzere, malların serbest dolaşımına yönelik tüm engellerin kaldırılmasını bekliyoruz."

Avrupa Birliği emperyalistlerin 1957 yılında oluşturduğu bir birlik. Ve kurulduğu günden bu yana Türkiye bu kuruluşu görmeye çalışıyor. Bugün AB limanların Rumlara açılmasını istiyor, kaba milliyetçiler, islamcılar karşı çıkıyor. Ve biz bu kukla tiyatrosunu izliyoruz. Ne "limanları açın", "Rumlarla ilişkilerinizi normalleştirin" diyenler halkların kardeşliğinin savunucusudur. Ne de bu karara karşı çıkanlar bağımsızlıktan yanadır.

AKP hem ülkemizdeki hem de Avrupa'daki emperyalist tekelcileri istediklerini yerine getirmede en istekli iktidarlardan biridir. İslamcılık, demokratik hak getire. AKP iktidarı döneminde AB ilişkiler en üst boyuttadır. Bugün limanlar üzerinden kopan fırtınanın sebebi de akların satışında İbrazilci tekeli burjuvazi aklarlarını sağlama aldığı noktada bu artışta da ortadan kalkacaktır. Ki AKP emperyalistlere karşı koyabilecek bir düzeyde ve inadete sahip değildir. Karşılarında el pençe divan durur, politikalarını uygular.

2-) İŞKENCE

"İşkence ve kötü muamele vakalarının sayısı, sıfır politikasıyla uyumlu olarak katıksal capta azaldı." Halkımız, Avrupa Birliğine girdiğimizde ülkemize demokrasi getirebileceği düşüncesiyle kandırıldı. AB'ye girildiğinde örgütlenme önündeki engeller kaldırılacak, işkence son bulacak, baskı yasaları olmayacaktı. Ama gerçeklerin hiç de böyle olmadığı, olmayacağı bu ifadelerle bir kez daha görülmüş. İşkence azalmış mı? Kime, neye göre bir azalma? Bu sorunun cevabı yok. Ama bizim başka bir cevabımız var. O da son yıllarda AB ilişkilerinde "terörle mücadele" adı altında yürütülen hak ve özgürlüklerin gasbı. Kendi ülkelerindeki halklara karşı sal-

dergahlan, haklarını elinden almaya çalışanların ülkenize de-
mokrasi getirmeyeceği aşıkta ve AKP'nin uyguladığı sıkıca
ve baskı yöntemleri AB'nin bilgisi ve onayı dahilindedir. Ana-
larında sessiz bir anlaşma vardır.

3-) Hapishaneler

"Cezaevlerindeki ciddi sorunlar ise ortak aktivitelerin
yokluğu, yetersiz sağlık bakımı ve psikiyatrik destek, yani sıra
çok kalabalık koşullar içinde kendisini gösteriyor."

Türkiye hapishanelerinde 19 Analık'ta operasyon düzen-
lenmiş, tutuklar koşullardan kurtarılmış ve 28 tutuk kayata!
döndürülmüştü. Koşullar yakılmış F tipleri açılmıştı. Demek ki
Avrupa Birliği'nin haberi olmamış. Zaten tecrit diye bir sorun
da yoktu. Bugün bir avukat, bir tutuk ve bir ana ölüm orucun-
da değil! ve 122 insan da ölmemişti! Tek ciddi sorun ortak ak-
tivistelerin yokluğu imiş. Zaten o 19 Analık yaratan da, F tipi
hapishaneleri inşa ettiren de Avrupa Birliği idi. O yüzden ne
tecritten bahsettiler ne de 122 ölüme dillendirdiler. Böylece
sorumluluklarını gizleyebileceklerini sandılar.

AB ile ilgili raporunun birşek maddesinde Türkiye
eleştiriliyor. TCK'nın 301. maddesi, askerin siyasal yaşama mü-
dahalesi, yargı bağımsızlığı, yolsuzluk v.b. konularında eleştirileri
ile AB, demokrat bir görüntü sergilemektedir. Bu eleştirilere bakıp
da AB'yi ileriye görme gafletine düşen bir çok kesim vardır. Ülke-
mizde. Halbuki eleştirdikleri her konuda kendi sorumlulukları vardır.
F tipi hapishaneler, TCK, o-dunun rolü AB'nin bilgisi ve onayı dahi-
linde zımın adidir.

AB için ileriye raporlarında bahsettiği konulardan
siyade Türkiye'nin zenginlikleri ve askeri potansiyeli önemlidir. Bu
genleşti "Türkiye'nin askeri potansiyeli AB'nin kriz durumlarına
müdahalesinde yararlı olacak" diyerek aşıkça ifade etmişlerdir.
Kriz durumlarında yapılacak müdahaleden siz jandarmalığı, ve halk-
lara düşmanlığı okuyabilirsiniz.

Türkiye AB'ye ABD'nin bir kullası olarak girmek ist-
tiyor. ABD Türkiye anaçlığıyla AB'ye yön vermek istiyor. Ve halk-
ka işsizlik, demokrasi, güvenlik sorununa göre olarak sunuluyor.
Ama aslında AB'ye girildiğinde, Türkiye emperyalist tekellerin
pazarı olacak. Avrupa'da serbest dolaşım sadece emperyalistlere ge-
reklili olan iş gücü ile sınırlı olacak. Ülkemizdeki yeraltı ve yer üst-
tü zenginlikler, kaynaklarımız emperyalistlerin yağmasına açıl-
cak. Topraklarımız üzerindeki söz hakkımız olmayacak.

Ve AKP AB'ye girmenin tüm sonuçlarını biliyor ve
istiyor. Ana sıra Tayyip Erdoğan'ın "AB bize karışmaz, burası
Türkiye, biz Türküz. Kendi kararlarımızı kendimiz alırız."
demesinin halkı kandırmaktan başka bir anlamı yoktur. O sen
zamanların en büyük AB'cisi, işbirlikçisidir.

ACILI HALKIN BÜYÜYEN ÖFKEŞİ

Ülkenin cesitli illerinde dört gün içinde gerçekleşen sel felaketinin bilançosu giderek daha çok acıya ulaşıyor. Diyarbakır, Batman ve Urfa başta olmak üzere 811 sayısı 141'ini buldu. Onbinlerce ev sular altında kaldı, milyonlarca dönüm ekili arazi sular altında kaldı. binlerce hayvan telef oldu. Adana, Mersin, İstanbul gibi en gelişmiş kentlerde de onlarca mahalle, binlerce ev sular altında kaldı.

Mabro böyle vahimken, ülkenin başbakanı "yok canım, bu sel felaketi abartılıyor. Böyle doğal afetler gelişmiş ülkelerde de oluyor. Oralarda da kayıplar oluyor" diyor.

Rayyip'in bu tavırı insanın kanını donduruyor. Böyle bir değertendirici davranışın yığını kaybeden insanlara sızlayan bir zihniyet, ancak, insanı duygularını kaybetmiş, vicdanı narır bağlamışların bir tavrı olabilir. Kaldiki gelişmiş ülkelerdeki felaketleri gördük. Yısterce binlerce insan 81'de ABD'de de. Ki Abd kilini kıpırdatmadı. İnsanlık bu mu? Felaketleri, afetleri önlemek için ve sonrasında yardım yapmak için binlerce insanın ölməsi bile harekete geçirmede böyle bir zihniyeti.

Burada yapılması gereken ne olurdu; acil yardımların hızla yapılmasını sağlamak, öte yandan bir doğal olayın bir aymattık felakete dönmesinin nedenlerini acıkca ortaya koyup, gerekli önlemlerin alınmasını sağlamak ve bunun için tüm mekanizmaları harekete geçirmek. Çünkü şu biliniyor ki can kaybı ve mal kaybı afetin büyüklüğünden değil, yapılaşmanın slyası ve ekonomik rant sağlamak amacıyla bas, birakılması, okarsu yataklarının, istahının devlete yük, yeni masraf kapısı olarak gösterilmesi gibi yeni yükler bircelektir Rayyip'in sırtına. Bu tavrı alkedi yönetimlerin aymattığından ve kâr, rantı her insani değeri önüne kayması gündendir.

Rayyip birort sıkışığında her zaman yaptığı gibi yire halkı atarlıya. "Onlara dere yetepne ev yapmasını ben ul söyledim". Çünkü bunu her sıkışığında yapıyor. TİMPAŞ mağdurlarına, bankatelerle, fındık üreticilerine, taban Ayaktan yeikınan üreticilere - bunu yaptı - onların mağdurluklarından hükümetin değil, mağdurların sorumlu olduğunu öne sürdü. Ancak bütün bunların ötesinde, emekli halk kesimleri, barınma, yerleşim gibi en temel sorunları uötecek bir gelirden yoksundur. Dolayısıyla da mümkün olan yoldan sorunu çözmek ister. Hükümetler ve yerel yönetimler böylesi önemli ve büyük bir sosyal sorun, piyası ekonomsinin kâr püdüne bırakma ortaya çıkan kentleşme, pecekdutularmaya, yap-satılıya, arazi mafyasına terk etmiş demektir.

Ki bugün kentlerimizde, baten ve sel ve yağmurda, baten fırtınalarda, baten depremlerde büyük maddi ve manevi kayıplarla karşılaşmanın arkasında bu politikalardır.

Şimdi, yıllarca bedekteye başkanlığı yapmış, bunu gerçek yanında yazılcı ümmi büründüren Erdoğan, bu gerçekleri daha fazla bilmez mi?

Elbette bilir ve buna rağmen "bu doğal afet abartılıdır" der, gerçekten ücedarı nasırtmış, halkın acılarını hissetme duygusunu yitirmiş bir Erdoğan'la karşı karşıyayız.

Sadece sel değil deprem ve diğer felaketler karşısında önlem alınmamasına, herşeyin kar ve rantta bağlanmasına bakınca, devletin böyle felaketleri sorun olarak görmediği açıkça görülüyor. Ki, bu tür sorunlar çok basit önlemlerle dahi önüne geçilecekken kullarını kıpırdatmadılar.

Yalnız bu önlemleri almak, bu sorunları çözmek kapitalizmin artkında dönenlerin işi değil elbette Kapitalizmin artkının dışlarını oluşturarak bu sorunlar ne çözümler ne asılır. Ki hükümetler iktidarların ise öyle bir devletleri yoktur, yeni devletleri ancak elelenekten başka.

Seller, depremler, halklarımızın yaşadığı bu sorunları, kırsal nüfusun toplumsal güçler halinde kentlere, deve yataklarına ve gayri insani bir yaşama mahkum eden nedenlerini, tarihsel ve toplumsal nedenleriyle birlikte irdelleyip ortodok kaldırmadan çözümler- rant için deve yataklarını imara alanların bu derli insanlıktan utak olmalarıysa bir nevi başka birşeyde beklenmez, dediriyor insana.

İnsanlık, sel felaketteinde, depremlerde, acılıktan, yoksulluktan bilmediği bir ilkeyi habediyor. Ve yine halkın haklarının gaspedilmediği bir ilkeyi kuracak olurlar: Bugüne kadar acılarını yine pınar, yarılarını yine kendi kınalına sarar, dostu- düşmanı ayırtılmayı bilen halkla birlikte "abartmayın" diyenlere karşı acılı halkın büyük bir etkisiyle kurulacak-

SÖMÜRÜ MEKANİZMASI: KENTSEL DÖNÜŞÜM

Sömürücü bir aratılığın sefahatı için vardır kondular. Çarpık kapitalizmin, oligarsik diktatörlüğün doğal ve kaçınılmaz bir sonucudur. Ne işte bu nedente geçekondular hiçbir zaman tasfiye edilmez. Milyonlarca insanın derme ceatma kondularında yaşama sa-
vası verirken yıllarca bu ülkeyi yönetenler bunu kendilerine sorun yapmamış, adeta görmeden gelmişlerdir. Çünkü halkı, yerinde yur-
dundan koparmak ve geçekondularına zaten onların politikasının sonucularıyla. Büyük şehirlerin geçekondularında yoksul milyonların top-
lanması tekelci burjuvazinin isteğiydi. Böyle hem kırsal alandan koparılan milyonlarca insanı kapitalist sömürü mekanizmasının içine sokarak hemde onlara "hizmeti" gösterilmek üzere devleti masraftan kurtarmış olacaktı. Ama par geldi geçekondular onun için aynı zamanda bir korku kaynağı olmaya başladı. Korkunun nedenleri genişli dönemlerde farklı etkiler oldu, geçekondularda başlayan devrimci mücadele, geçekondularda mayalanmış ülke korkularının ürü-
ne korku ekledi.

İşte o zaman görmeden geldikleri geçekondular sonundan sönmeye başladılar. O zaman bu korkudan kurtulmak için yekünden yavaşmaya kadar pek çok projeler hayata geçirildi.

Bu proje (MKE) Bölge Konut İdaresi tarafından Ankara Esenboğa yolunda uygulanıyor - Şimdiye ille olarak Ankara'da uy-
gulanıyor ve başladıkları bu projeyi tüm Türkiye'ye yaygınlaştıma-
ya çalışıyorlar. Devrimci devletleri ise, kondularını konut sahibi yap-
mak, kentleri geçekondulardan kurtarmak ve depreme dayanıklı yapıları yerine kaliteli konut üretmek. Daha önceden de depreme dayanıklı yapılar adı altında yaptıkları binaları görüldü. En ufak yarımurda siller altında kaldılar. Bu projeye finansman sağlamak amacıyla mevcut hak sahiplerinin dışında konut ve işyerlerinde ek olarak yapılacak diğer konutlar ve alışveriş merkezleri satıl-
arak gelir yaratılacak. Finansman için yüksek yerli-yabancı firmalara inşaat işleri, kat karılığı verilebilecek.

Kampanyedarı için acıklanan peşinat - taksit rakam-
larına bakarsanız, işitelerin veya herhangi bir işinin ne o peşinatı biraraya getirmesinin nede taksitleri ödemesinin mümkün olmayacağı görürsünüz. Bir yandan her geçen gün mali-
zanların daha büyük bir bütüme asgari ücretle mah-
kum ediyor, asgari ücret sadece düzeye indiriliyor. Sonra ise konut edindirme kampanyası açılıyor. Tam bir ikilyatlık.

Kamu harcamalarının sürekli kısıtlandığı bir dönemde konut sorununu çözüme mümtan olabilir mi? İşitelerin çok büyük

bir aşıntıdır. geçekendi semtindeyken, bu insanlar nasıl ev sahibi olabilir. Bu sorunları çözmeyi bir ekonomide düşünün konut is sorununu çözmek mümkün mü.

Şimdi AKP iktidarı, sadece urban olan bu yasayla ilgili halkı aldatıp halka pembe bir tablo çizmeye çalışıyor. Deprem tehlikesi altındaki kentleri kurtaracak si- hirtli bir deprek olarak gösteriliyor. Oysa yasa tasarısı ne sağlıklı bir kentleşme yolunda atılmış bir adım ne de deprem- den koruyacak hükümler içermekte. Aksine yüküm bölgelerine bakıldığında depreme en dayanıklı olduğu bilinen bölgeler. Bu ise sunu gösteriyor -İstedipimizi istedikimiz yona yedektiririz.

Ve yasa tasarısı rant öncelikli imar planlarının tarım orman ve yeşil alanların imara açılarak yok edilmesinin, kamu- sal alanların ihlallerinin devamı niteliğindedir. Bu teyasarıyla kentler uluslararası sermayeye de açılmış olacak. AKP iktidarı- nın bütün değerleri bir meta gibi gören ekonomik-politik hatına bu yasayla kentlerde dahil edilecektir. Kaldığı birim adı kentsel dönüşüm değil, kentsel talandır. Ve bu yasa tasa- risinin toplumsal meşruluğu ise depreme tehlikesi altında sapa- tanmaya çalışılarak tek bir köyü kurtarmış gibi sergilenmekte. Olan yine yoksa halkta olacaktır.

Ekonomik-sosyal ve siyasal gerçeklerin de gösterdiği gibi düşünün geçekendi sorununu çözmek mümkün değildir. Kentsel dönüşüm gibi sosyal ve aldatıcı adımlar arkasında yaptığı ve yapacağı tek şey geçekendileri yıkıp halkı daha kötü ve zor koşullara mahkum edip, kendisine daha da bağımlı kılacaktır.

Konut edinme hakkı, başka bir deyişle barınma hakkı tartışılmaz bir hakktır. Konut hakkı içindeki imkânlarla, çevresel plüvieran semtin alt yapısıyla ve sosyal ortamıyla bir bütündür. Bunları yok etmek hiçe sayan hiçbir adının halkın çıkarını değil, rant peşindeki fevketlerin çıkarıdır. Oligarşi her fırsatı bulduğunda halkı sokaka dökmekten daha kolay bir sefaletle süslemekten geri durmayacaktır.

SUSURLUK

Devlet Örgütlenmesi ve İktidarı ile Karşımızda Duruyor

Sedat Bucak susurluk davasında serbest kaldı. 1 yıl 15 gün hapis cezasına indirilen Sedat Bucaklı mahkeme heyeti suç işlemek amacıyla oluşturulan örgüte yardım etmekten suçundan 1 yıl 15 gün hapis cezası almıştı. 1 yıl 15 gün-- halkın üstüne çok büyük kan döküntülerini, çete kurup adam öldürmelerin yaptıklarına karşılık nedir, değil elbette. Düzenin mahkemelerinin, adaletsizliklerinin örneklerinden biri olmasının yanısıra devletin iktidarı hak ediyordu üstelik. Ve burada Sedat Bucaklı suç işlemeyeceğine inanan mahkeme heyeti cezağı iki yıl erteledi. Sedat Bucaklı'nın bu suçları işlemeyeceğine olan güveni ruhlı mahkeme heyetine. Yaptıklarının, yapacaklarının teminatı olmasının yanısıra yarın birpan yine devletin Bucaklılarla istin dizeceğidir. Öyleki bu teminatı, savunmada Bucaklı'nın ahlakı şöyle yapıyor. "Şeyh Said İsyanından bu yana Bucak asireti devletle çalışmıştır." Aynı şekilde. Ve burada pürdalen esas politika ise, unutturulmak istenen susurluktur. Ve bunun yanısıra da bol bol pampalan hukuk devleti misyonudur.

Türkiye'de rejimin anlattığı gibi demokrasi değil, fasizm olduğu "hukuk devleti" değil, konterpenite devleti olduğunun göstere örneği sunulmasıdır susurluk katışı.

3 Kasım 96'da. Susurluk'ta meydana gelen katarda ortaya saçılan pislikler, katarda ölenlerin kitlikleriyle sınırlı kalmamış süreci içinde Susurluk kararının cumhurbaşkanı, genelkurmay ve bürokrasiden oluşan devletin zirvesinde (MHK) alınmışlığı, birzart o zirveye katılan Mehmet Aşar tarafından ifade edilmiştir. Susurluk'un devlet olduğu konusunda kimse için kuşku yoktu. Kimisi siyasi körüklerinden, daha çok icaret kaygılarından kaynaklı tanınlandı. Yine süreci bu davanın tutup bir kenara attı; genelle politik, askeri, ekonomik örgütlenmesi ile bir susurluk devleti kaldı. Ehet;

Susurluk; "Bünterce operasyonda" öldürülen, halkın, devrimcilerin kanıdır.
Susurluk; Uyuşturucunun, mafyanın, faşistlerin, oportünist generallerle, polisle, siyaset ve bürokrasi ile kurulan politikai pislik yumağıdır.
Susurluk; Sadece buntlarla da sınırlı değil, halka karşı uygulanan bir politikanın, Türkiye'yi yönetme tarzının, halka karşı savışın adıdır.

Susurluk'ta unutturmak isteyenler, buparı susurlukçulara ceza vermeyenler. Susurluk'ta savunan ve sordürenlerdir.

"Hıfız birşey eskisi gibi olmayacak" diyen AKP sınırlı AB birlik bayrağını devrilediriyor. Onlar için "güçlü piliyistiklik" hiçbir sorunun olmadığı Türkiye manzarası, AB'ye uyuma denir. Öldürüldü. Görülmüşü bu sorular. Susurluk diye birşey şöyle bir felip felimisi bir zamanlar.

İstiyorlarki böyle bir olay bu ülkede yaşanmadı diti-
sonolsun. Böylece devrimcilerin on yıllardır anlattığı gerçaklerin
herkesce gördüğü Susurluk devleti varlığını koruyabilsin.

O "devlet" deyim kutsadıkları halkın başına zulmele
inmekten başka hiçbir yerde görünen yapının nasıl örgütlendiğini
dönemin cumhurbaşkanı Demirel'in o meşhur itirafı ile söylesek,
nasıl "futun dışı" işler yaptığı, muhalif kesimlere, devrimcileri, demok-
ratlara, kört yurtseverlerine yâhatik nasıl cinayetler işleyip, kayıplar ve
kattliamlar gerçekleştirdiği, tüm bu kan ve vahşetin yanısıra nasıl as-
keri parterlerle uyuşturucu kaçakçılığı yapıldığı, kattliamlar karşılığın-
da infaz mangalarının kört işlerine geyinmiş olduğu... Evet! tüm bunların
nasıl devlet tarafından yapıldığı ayar-beyan ortaya döküldü Susurluk
kertasıyla birlikte. Ki devrimciler bunları on yıllardır halka anlattığı
sein köttedildi, kutsak dışı - bedeller ödendiler. Ve tüm bunlar unutul-
sun isteniyor.

Unutturmak isteyenlerin bir kesimi "onlara yine ihtiyacımız
olabilir" diye Elam mangalarını parlatan burjuvazi ve onun medyası
ise, diğer bir kesimde düzenin mahkemeleri ve AKP iktidarlarıdır.

"Yolsuzlukla mücadele" den, "demokratikleme" den başka
sözediyor, ama düzenin mahkemeleri tarafından Susurluk üzerine tek
bir yaptırım bile ukeniyor. Hatta yosaların belli bölümleri Susurluk-
autların çıkarlarına göre kullanılıyor.

Derin bir sessizlik var. Ama bu derin sessizliğin altında
yatan esas olarak tabiki Susurlukla sahip çıkmaları, tipti ucuk ken-
dilerine dokunan 28 şubat dışında cuntaklara karşı çıkmadıkları ner-
in gördükleri gibi. Susurluk'ta ortaya çıkan isimler kendilerine terör
vermişse karşı değillerdir ceza-i yaptırımları hakemedikleri gibi
ödüllendiriliyorlar bile. Ki, karşı oluadıklarının en büyük kanıtı Su-
surluk politikalarının, yani halka karşı savası ağıtli biçimlerde sürdü-
rüp oluadıklarıdır. Genelilerinin susurluk ukenmedeki gıcı olduğunu
dehşet dile pehremiyorlar. Çünkü o gün Susurluk kararını alan
"Zorve"nin isimleri değışmorsa da işlevi değışmiyor. Evet! Susurluk
devleti varlığını koruyor. Sürecin halk muhalefetinin gelişimine paralel
olarak "ben buradayım" diye kayıp, işkence, başka psikolojik savaş
yöntemleri ile kendini gösteriyor. Semdiniyle şingir - son olarak ise
tludere'de (Sırnak) köylülerin yakaladığı 3 jikemayla... AKP iktir-
darının islami vâske ile uyguladığı politikalara bakihtikle bakıl-
dığında da, halka bakışta, muhalefetlerin yokedilmesinde, susurlukman-
ede, kört halkının inkarı, örgütleri gücünün imhası ve demokratikle
taleplerin susurluklanmasında 12 Elamla tevidde ısrarda, halka
karşı savası tüm akeye yayan genelgelerinde Susurluk'un
sürdüğü görülecektir.

"Susurluk pislğini Devrim Temelleri" şfarı hep gündemde
olacak. Susurluk bu ülkede devrimler olduktan unutturulmaya-
cahır. Susurluk pislği, devlet örgütlenmesi ile, iktidarları ile
karşınıda oluyor. Pislği yplederecek halka karşı savasan
devleti yerle bir edecek tek gücü ise halkın iktidarlarıdır. Devrim-
cileri tecrüte yokedme arabalarında bu gerçeği değıştirmeyecek.

BÜLENT ECEVİT ÖLÜMÜ!

Bülent Ecevit öldü. "Acı kaybımız" olarak geçiyordu gazete sütunlarında.

Bülent Ecevit öldürülen Danıştay üyesinin cenaze töreninde komaya girmişti. Girdiği komadan 172 gün boyunca ailemadı. Ve bu 172 günün sonunda 5 Kasım'da ölümüne yaklaşılmadıkları "Karaoğlan" "Hakkın Rahmetine" kavuştu.

Komaya girdiği günden bugüne, hakkında birçok methiye dizilip, şükreler yağdı. İyi olduğuna, işçilerin dostu olduğuna dem vuruldu. Bununla sınırlı değildi "Karaoğlan" dizilen şükreler. O, bir sandığı devlet adamı olduğu kadar, en güzel şükrelerini, karısı Rahşan'a yazdığını söylüyordu. En çok karısı Rahşan Ecevit'i sevdiğinden dem vuruluyordu. Esinden sonra sınırlı, çayı, sigarayı, masuî gömlekleri ne kadar çok sevdiğini bir bir anlatılıp, yazılıp okuldu. Bu da kefi değildi. Kendi dönemi içerisinde işçi dostuydu, demoklattı, demokrasinin uygulayıcısıydı bunun yanında... Daha neler neler...

Elbette şükrelerin hapsini yazmaya saygularımız yetmez!!

Özgüğe, methiyelere değer ne yapmıştı bu ülkede? Adalet için ne yapmıştı, ülkenin bağımsızlığı için, ya halk için ne yapmıştı? Ölumlülükler bir bir kelimesi kalmışına yazılıp, etkisiz birşey bırakılmadı. Aynı ölmüşlüklerin üzerine bir perde çekildi. Halk nezdinde bilinsin, öğrenilsin isteniyordu çünkü.

Ölmüşlükler nezdinde söylenecilerde salında ibri maddelerin ölmesine gitmiyor. Bunlar neler diyecek olursak;

1. 1963'de Galiana Bakanlığı döneminde çıkardığı Arayış Dergisidir. Bir elin parmak sayısından daha azdır ölmüşlükleri.

Ecevit 5 kez basbakan olmuştur. İktidarı döneminde halkın ilgisi cesitli manevralarla kazanmıştır. "1976'deki Kıbrıs Barış Harekatiyle" halkın ilgi odağı olmuştur. Barış bir kelime hitap etmeye başlayıp, sempatisini kazanmıştır halkın. Ecevit bu ilgiyi tehne dönüştürmekte pek kalmayıp, seçime kazanmaya etmiştir. Ülkeyi yeraltı, yerüstü sanyimlikleriyle taltan etmekte pek kalmamıştır. Elini cebuk tutup erken seçim kampanyası başlatmıştır.

Ve 20 yıl sonrada Basbakanlık koltuğuna oturmuştur. Ecevit'in iaraatları devam etmekte. 1999'da kontra yöntemlerle Abdullah İcahan'ın tutuklanması Türkiye'ye petirilmesinde, emperyalist efendilerine karşı görevini yerine getiren, "Devletin ve milletin başarısı" olarak lanse etmiştir.

Emperyalist efendilerine hizmette sınır tanımayan Ecevit, Elit onlara devrimcinin kening bulmuş bir katildir.

Bu düzen muhaliflerine karşı bir defil, birçok eyel koymuştur. Basta devrimcilere infazlardan, idencilerden başlayıp, katliamlara kadar uzanan eyellerdir bunlar. Bu düzeni kökten değıstirmek isteyenlerin "kattı vascpt!"

Ecevit'in nesbinde.

Muhallifler bu düzeni eskiden değiştirmek isteyenlerden oluşmuyordu sadece. Düzen ise muhaliflerde vardı. Eleştirilerim tansına, düzenine göre birçok engelle karşı karşıya kalıyorlardı. Dillerine sıkı yaptıkları, demokrasi vardı. Ülkemizde. Hem de en kolayından. "Allah'ın talimatıydı" baskı zulüm. Düzen ise muhaliflerde nesbini alıyordu.

Sonunda bu -söyleniyor halk, muhalif olana; Örgütlenme izni vermen diyor. Bunun pratikte, halk üzerindeki yansıması, grevler, baskılar, kapatmalar, soruşturmalara, katliamlarla oluyor.

Ana tem bunlara rağmen demokrasi söyleminden vazgeçmiyor Ecevit. Demokrasi değil, demokrasicilik oyunu oynuyor iktidar olduğu dönemlerde de fabrikalarda, sokaklarda, evlerde, köylerde, peşebende semtlerinde .. Demokrasi yoktur malesef. Söz söyleme, örgütlenme hakkı yoktur. Eğer bunu hak görüyorsan kendine o zaman baskı, zulüm, ceza altında yaşamaya mahkumsundur.

Demokrasi var demektir Ecevit. Nasıl bir demokrasiden bahsettiği asırlardır. Baskıdır zulümdür, baskılardır Ecevit'in var dediği demokrasinin adı.

Katliamları, infazların adı demokrasisi olmuyor. Katilliyi teşvildir Ecevit'in. 24 Aralık 1978'de Maras katliamından teşvildir. Başbakanıdır Ecevit. Maras'ta kapılar kırılır, evler, iş yerleri yakılır, bombalanır. Genç-yaşlı, kadın-çocuk denmeden isteninceyle katledilir insanlar. Hanım kadınların karınları değil, tecavüz edilir, torunlarıyla gözleri oyulup yakılır. Katliamı seyreden Ecevit katliamın üzerinden 13 ilke sükunetini ilan eder. Gözlerce insan katledilir, ev ve işyerleri talan edilir.

Bununla birlikte değildir katliamcılığı, iktidariği döneminde 17 Ağustos depremi yaşandı. Halk felakete uğraştı bir kıldı. Devlet yine yoktu halkın yanında. Halk kendi yarısını kendisi sardı. Toplanan yardım paralarını kendilerine kullandılar, toplu konut yapılmamasıyla trilyonları deprem bölgesine aktarıyorlardı kendi kollarına aktardılar.

Ağızından "halk", dışarıya Ecevit yoktu, halk kendi yarısını, sonraki deprem bölgesinde. Erkek altındayken yoktu Ecevit. Ülke topraklarını, emperyalizme peşkeş çekmekle meşguldü. İşbirlikçilikte sınır yoktu. Erkek altında kalan halktan rant sağlıyorlardı kasalarına.

"Artık daha özgür, daha demokratik" açıklaması katliamlarda yenikliği bulmuştur. Yoksa "demokratik", "özgürlük" hak getire bu ülke topraklarında. Kepsin bir yalandan ibarettir. Dertleri seğindir ve iktidara peşkeş bilmenin yoludur. Durum bundan ibaret olursa sendikasyonların kendilerine nasıl düşeceğinin hesabı vardır. Ve halkı oyalayıp, aldatmak vardır seçim aldatmasıyla.

Mezlekleri: Katliamcılıktır den olduğu gibi. Hapishaneler katliamları vardır. Tarih, 26 Eylül 1999'u gösterdiğinde ulucanlar Hapishanesi kadeftir. 10 kuruma tuttuğu hapishanenin tamamında katlederek, ontarcasına

denizlerle, sislerle istene yaparak, tam halkı sindirmesi amaç-
liyordu emperyalizm ve istiblatist oligarşi.

Ecevit 26 Eylül Ulucanlar Hapishaneler katliamının a-
rifesinde ABD'ye hareket etmişti. "Gereken yapıliyordu"
Ecevit'e göre, Hende hiç gelişmeden, hayvanca vahşice
katlederek. Çünkü Ecevit kendi elleriyle 10 devrimcinin ce-
sedi sunmaktı babası Amerika'ya, ve sundu Ecevit
Amerikan tekellerini ülkemizde yatırım yapmayı ilna et-
mek için.

Getmenisti Ecevit'in ABD'ye sunduğu kendi cesetler,
Daha çok ceset, daha çok kan istenisti ABD, ve hazı-
rlıklar yapıldı, meslekler katliamcılıktı. 19 Aralık Hapisha-
neler katliamı önceki "kamuyu ilgisiz devam ederse bu
eylem bitmez" diyordu Ecevit, Ecevit'in nezdinde "eylem
bitirmek" saldırıp katletmekten peşiyordu.

Ve ABD'den alınan talimatlar dopnult-sunda saldırılar
başgostendi. RTÜK ve DGM ölm övükleriyle ifli haberbere
sanson uygulanmaya başladılar. F Tiplerine karşı çıkan TA-
YAD'lilere saldırıldılar. Kalın sanson duvarlarını seketiler dire-
nisi önüne.

Tehdit ve katliamlar sadece sansonla sınırlanmadı. 13 Ar-
alıkta önce "zorla müdahale" istenkenlikle direnizli olmak
istediler, ve tehditlerle bir yere varıp sonuç alınmayınca
13-22 Aralık'ta devrimci tutukluların bulunduğu hapishane-
leri yakıp yaktılar. Dört duvar arasında savunmasız bulunan
tutukluları katlettiler.

Bütent Ecevit 13-22 Aralık katliamından sonra yaptığı
açıklamada "Bu operasyon kimseinin casusunu yapmaması için
özenle hazırlandı. O bakından da çok başarılı oldu" diyordu
riyakarca, ve katliamcılığını bu sözleriyle birkeş daha
resmediyordu. kamuyuna, Gaz bombaları, silahlarla dört du-
var arasında kışak olan tutukluları katletme talimatıydı
verdiği. Ve bu talimatta 28 devrimci tutuklu katledilirken, onlar-
caı yaratıldı kurşunlarla, gazlarla yakıldı... Sessiz intih e-
dilmek üzere teorit hareketlerine götüldü.

Her katliamda, her acıda, her felakette vardır Ecevit,
Basbakanlığıyla da dengasını vermiştir katliamların, felaketlerin
acıların üzerine. Onaylamıştır. Emperyalizme bağımlılık anka-
malarına miza atarak "Uluslararası Tahkim" gibi yasaları
çıkarmak vardır. Türkiye tarihinin son 50 yılında dam-
gasını vurduğu söyleniyor. Evet halkı soyup soğana sev-
rerek, zulmederek, katlederek, kan ve gözyaşıyla dengas-
sını vurdu.

Evet Ecevit bu dünya sana da kalmadı. Emperyalist-
lerin hırsında gelistin yıllarca, katlettin, öldürdin, isten-
ce tezgahlarından geçirdin. Öbür tarafa pidenken ne götü-
rebildin yanında. Katliamlarında, saypenciluğunla elme bu-
lasın devrimcilerin ve halkın kanının dışında.

İtir

Her gidende
Yaşamın ağırlığı abkür omuzlarıma üzerine
Kaldırıyor elbet.
Ölümü yaklenen kollarımı
Ama her gidende
Daha çok ölesim geliyor.
Yatıp ölesim işte.
Ölesi yok.
Berisi yok bunun.
"Yaşamısa" bu demek yaşamak
"Ölümse" ölümlük bu...
Bu mu?
Ölünür mü böyle görkemli
Her gidende
Düşesim geliyor yollarına
Sarılıp da kollarına
Göbür beni de gittiğin yere
Düşesim her gidende
Her gidende
Daha cabuk geliyor.

Eyüp SAMUR

ARMUTLU

Anne-babalar ise, çocuklar okula gitme telaşındaydılar her yerde olduğu gibi, Armutlu'da da yazam devam ediyordu. 2001'in 5 Kasım'ına kadar. 19 Aralık katliamında olduğu gibi, katliamlar hazırlıklarını günler önceden yapmışlardı. Çünkü Armutlu'da hücrelere karşı bir direniş vardı her yerde olduğu gibi. Aralar vardı direnişte, evlatlarımız vardı. Halkın sevgisi yoğundu. Ziyaretler akin akin geliyordu. Armutlu bir direniş kalesiydi. Dünya tarihinde bir ilki yarattı. Oligarsi de boş durmuyordu. Ziyaretçileri göz altına alıyor tehditler savuruyordu Sabah Gazetesi'ndeki makaleleriyle "Burası Filistin Değil, Armutlu" diyerek hedef gösteriyordu. 5 Kasım 2001'de gündüz vakti bir taraftan halka gözdeği vererek, insanların evlerine girin tehditler, okullarına giden çocukları geri çevirdiler tehditleriyle. Armutlu tecritteydi o gün. Çünkü yapacakları katliamı kimse görmesin istiyorlardı. Korkuyorlardı. Tokıyla, topuyla, bombaıyla gelmişti. Belli ki katletmeye gelmişlerdi. ABD Emperyalizminin ürettiği olduğu yeni gaz bombalarını 19 Aralık katliamında kullanmışlardı ilk defa. 28 cana kıymışlardı. Yine Armutlu'da kullanılmıy deyip 4 can kıydılar. Vampir olmuşlar kane dönmüyorlar ABD usakları. Katliama geldikleri yerde bir ilinci insan yardımıyla bile kalkamayan direnişçiler vardı. Ama onlar için sakda brenk değildi. Onlar insan değildi. Nonemciilerdi, efendilerin isteklerini yerine getirmeye gelmişlerdi.

Armutlu katliamının üzerinden tam beş yıl geçti. Armutlu'da yine direnişçi oldu, olmayada devam etmektedir. İnsanların evlerini gaspettiniz, karakol kurdunuz. Sizde huzur getirdiniz. O denemin Emniyet Müdürü Hasan Özdemir insanlar el ele doluşarak dedi. Çünkü onun zihniyetinde, beyninde erar, erar, fuhuş var, mafya var, seteler var.

Bizler için ise Armutlu bir direniş kalesidir. Öyle olmuştur her zaman ve öyle olacaktır. Bu katliamı yapanlar birgün tarih önünde hesap vereceklerdir Armutlu'ya. 5 Kasım'da, 13 Kasım'da katliam cilgini birkez daha gösterdin ne oldu, ne kazandın? Her zaman lajbeder sen aldun. Direniş yine her yerde Adana'da, İstanbul'da. Hafishanelerde devam ediyor. Bir ölüp, bin doğuyor. Çünkü onlar direnişçi yigitleri, mahir'in yoldaşları, Sultan, Barış, Bülent, Arzu'ydu. Bülent daha tehlike dolu birkaç gün olmuştur. Direnişçi yoldaşının yanındaydı. Haykıyca da dımarına, yoldaşlarına birşey olursa feda ederim kendimi diye. Sultan, direniş evinin kapısına bedenini barikat yapıp, ölümlü çağın öyle iker giresiniz diyordu ve öyle de oldu. Barış duramadı, köyünde o devrimcileri severdi, direnişçi duyurda durur mu? Armutlu'ya gelmişti. Barikatlarda direnişçilerin güvenliğini alıyordu. Siper oldu çok sevdiği yoldaşlarına. O da direnişçi abdelerinden, abilerin den eğrenmişati direnişçi, direnmeysi, Barış'ta kendine yaktılar sekilde, yoldaşlarına sahip çıktı. Evet mayasında vardı, yoldaşlarınınında. "Ölmek var, Önmek Yok" diyen Kaldere mahir oldular, Gıftehanılarda Sabah, Beşinci yılınıda Saygıyla anıyoruz sizleri Armutlu direnişçinin yigit evlatları,

Tokat' tan Balıca'ya

Tom 8 yıl oldu sizlerden ayrıldı
Biliriz tarihimiz hep direnişle anılır
Tokat' da tarihimizi yazan
Mahir seslerir

"Biz Buraya Dönmeğe Değil, Ölmeye Geldik"
diyerek

Mehmet, Erhan' da Bedreddin'in yiğitleri
Çünkü onlar

Börklüce'nin diyor Ege'den
Selamlarlar.

Tom 22 saat direnişler
Bilirler,

direnmeden elde edilen
hak sayılmaz.

İlisi de yiğittir.

Atlarını direnişlerden almışlardır.

Halkın amacı için

kendini feda ederler

Bizim yiğitlerimiz

mehmet, Erhan almışlar

Öğrenmişler Salasınay'

meteben, Cömert' den

Sabahattin' den

Onlar ki tarih yazanlarımız

Bizler de

onlatırız çocuklarımıza

onların yarattığı tarihi

Bebelerimize

uyurken ninni gibi söyleriz

mahirin, mehmetin, Erhan'ın direnişini

Anlatırız ki

unutmasınlar

Kendilerinin geleceği için

feda edenleri

Ve de tarihi, tarihimizi

Onların

biraktığı bayrağı olanlar ellerine

Alsınlar düşmanın korsisine

Sorsunlar

Nice şahısların hesabını

Sorsunlar, sorsunlar

Dökülen kanların

Akıldan almanın hesabını

UMUT BEYNEMLİYİ

Ariyorum umut nerede
Sordum anneme babama,
Biliyorlardı ama söylemediler
korktular

Aradım günlerce
aradım aylarca
aradım yıllarca
Önce nereye bakacağımı bilemedim
engin denizleri
sarp yamaçları
issiz çöpleri doluştım, bulamadım.

Kaldırdım başımı gökyüzüne baktım,
kuşlara, bulutlara
esen rüzgara sordum,
Biliyorlardı ama söylemediler.

Atlamış ellere
kamburlaşmış sırtlara
kırışmış yüzlere baktım bulamadım
neden, sonra hatırladım.

Sessiz mi sessiz bir adam vardı.
yüreğine enginleri sığdırmış
bahçasını sırtına almış
ölümüne koynuna almış bir adam

Bilse bilse o bilirdi
sordum sessiz adama
umudum nerede

Bana dedi ki; "umudu
beyninizle, yüreğinizle bulabilirsiniz
korkma"

Korkmamak elde miydi
Beynimi, yüreğimi kazanabilecek miydim?
Aştım yollara yollara
yolumun ucunda Gökürava
Vardım Parkmen diyarına

Cukurava sıcak mı sıcak
havası gibi insanı da sımıcak
Bir yaman diyardır Cukurava,
yigitler yatağıdır.
Cukurava'da yigitler akınılar toprağa
Savaşmışlar zalime karşı yıllarca
ellerinde silahlarıyla
"Ferman Padişahın dağlar bittüdürl"
diyen Dadaloğluyla
"Dönen dönsün ben dönmesem yolundan"
diyen Pîr Sultanca
incelekti bedentei kimin
selviyalı bayları yigitlerin
Güneş ufukta belirdi mi
ilk onların alınlarına vururdu
Güneş onları görünce daha bir parladı
Sessiz adamın bahsettiği
iste bu güneşi isitan bayınydı
Binterce yıldır girince kol kola
Aydede imrenir
"bir yarenim olsa" derdi
Işığını güneş parlatanlardan alırdı yıldızlar
Bir yıldır kaydı mı gökten
Salaksız kalırdım ya ben
Sessiz adamın bahsettiği umut olsa gerek
gümbür gümbür atan yireşiminde
Umuttu zindan onların savaşkan ruhlarıyla
Ve umut gözlemindeki ışılydı
Umut gülece yüzleriyle
inançlarıyla.
Benimleydi.

Halkın

Aydını
Önderi

ENVER GÖKÇE

Gerçek bir aydın, gerçek bir şairdi. Çünkü yaşamı boyunca hep halkın yanında oldu. Onlarla işi işe yaşadığı gündü. Yazdıklarında işçiler, ezilenler, ezilenlerin öyküsü vardı. Halkını gerçekten sevmiş, onu yalnız bırakmamıştı. Ve sanatında, eserlerinde hep halkın yaşadıklarını anlatmıştı. Anlattıklarının bedeli olarak istekçiler, kısıpçılar, sözcükler, hastalıklar türlü türlü hastalıklar almıştı. Ama tüm bu yaşadıklarına karşın halkını sevmekten, onu anlatmaktan vazgeçmemişti. Çünkü hayatı sevmişti ve bunu kendinden sonraki genç sanatçılara şu sözleriyle anlatmıştı:

"İyi bir sanatçı olmak için önce kendini, halkını sevmeyi, daha doğrusu bu halkın içinden bu halkın en değerli sınıfına bağlılık göstermeyi için isterlikle bunu yapması şarttır.

Hayatı tüm yönleriyle seveceksiniz. iyilik, kötülükleriyle, pisliğiyle fakat seveceksiniz. Suyunu, dağını, toprağını, çevreyide kendisi kadar herşeyini seveceksiniz. Bunu sevdığınız bir srede, bunları yaptıklarınıza geçirebildiğiniz ölçüde büyük ve yol gösterici olacaksınız."

Evet kendinden sonrakilere böyle demiştir Enver Gökçe. Ve kendisi de söylediği gibi yapmıştır. Satırlarına yaşamı aktarmıştır. Onun şiirlerinde, ezilen halk vardır, emek vardır, güzel günler vardır. Umut vardır yani.

Şiirlerinin konusu ile olduğu gibi niteliği ile de aydınır Enver Gökçe. Kendi kullandığı şiirlerinden "Garp" adınının temsillerine karşı toplumu, gerçekleri şairi savunur. Onun şiirlerinde BEN değil, BİZ vardır. Fazlîm koşullarında emekçi sınıfın kavuşmasını gönen, Fakültemin önü, Binim Caddelerimide de, Dayan ka yıkılma, Panzerler üstüne kalkan, Onlar Yoktur" etki yerler şiirleri. Enver Gökçe'nin fazlîme siltiği birer kursun ağırlığında dan şiirlerdir.

BİYOGRAFİSİ

1920 yılında Erzincan Kemaliye ilçesine bağlı Güt köyünde doğdu. 1929-1936 yılları arasında ilk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Ankara'da Dil Tarih Coğrafya Fakültesinde üniversite öğrencisiyken "Ülkü" isimli halkevi dergisinde düzeltmenlik yaptı. Üniversiteyi 1948 yılında bitirdi. Şiir yazmaya 1940'lı yıllarda başladı. İlk şiiri 1943 yılında Ankara'da Yurt ve Dünya dergisinde yayımlandı. 1948 yılında arkadaşlarıyla birlikte Türkiye Gençler Derneği adlı anarşist bir dernek örgütlenmesi içinde yer aldı. Dernek faaliyetleri nedeniyle "komünizm propagandası yapmak" suçundan tutuklandı. Ankara Hapishanesi'ne konuldu. Üç ay tutuklu kaldı.

1950 yılında Yurtlar Madencilik-ünde çalışmaya başladı. 1951 Tevkiyatı'nda pekade aydın sanatçı gibi 0' da tutuklandı.

Fazlının mahkeme kârsilerinde Marksizmi savundu. Yedi yıl hapis ve sürgün cezası aldı. Adana Hapishanesi'nde yedi yıl kaldıktan sonra Gorum Sungurlu kasabasına sürgün gönderildi.

1960'lı yıllarda Adnan Menderes karşıtı gösteri ve yarıyözlere katıldığı için tekrar tutuklandı. Kendisinin belirttiği: Erzincan'a sürgün edildi.

27 Mayıs Paktik Hareketiyle özgeleğine kavuştu. Pablo Neruda, G. Simova, Panova ve Ömer Hayyam'dan çeviriler yaptı.

19 Kasım 1981 yılında Ankara Seyranbâbı'ndaki bir hücrede öldü.

Ölümünün 26. yılında Enver Gökae'ye saygıyla anıyoruz.

Biz olmasak gökyüzü
Biz olmasak uzam göz,
Kömür göz, da göz,
Biz olmasak göz ile kap,
Öpücük, nar, işi dudak
Biz olmasak nar,
Döner, tekerlek, yitkenin buğday
Aynı onbesi,
Biz olmasak Tazavvun tutunu
Kıtahtayın sınısı,
Yarı biazia
Anne dizi, kardaş dizi,
yar dizi güzel değildir.

Gel günterim gel de dol
Gel Aydınlım İsmirtilim
Gel aştanım Mamak'tan
Erzincan'dan, Kemah'tan
Düşmanlar selam ister
Gözden, gezen, arpacıktan!

Adana'nın pamuğu dokumada,
Diyarbakır, Afyon, Kıtahtay
fabrikada
Ümit işkencede mahzun
Emek işkencede mahzun
Terim, ayakların üryan
Emek işkencede mahzun
Ve Diurik'in demiri arabada
İşçi köyle ve işçi bir arada

Sana selam olsun
Sürgünler, mahkûmlar, hastalar!
Alaaddin olsun
Seni İstanbul seni:
Seni Bursa, Gankiri, Malatya,
Sizlere selam olsun Üniversiteler
Öğretmenler alınmış kârsiler
Öğretmenler!
Sizlere selam olsun mahinelere
Entertipler, rotatıyler, bobinler!
Namussuz şeyler dışında!

Sana selam olsun
Zincirin zulmün kar etmediği
Kırbağın kar etmediği!
büyük tahammül!

Dizelerinde olduğu gibi emeğe ve-
rilen değer güzel günterim özlemi
vardır.

SEYİD RIZA

Derim asidir, isyanlardır. Zulme, zalime kolay kolay boyun eğmez. Haraç vermez, asker vermez eğermentere. Böyle olduğu içindir ki taq Osmanlı'dan beri seferler düzenlenir Derim'e boyun eğdirmek için. Derim'e özel kanunlar çıkarılır ama baseğmez Derim. Onun için Derim'e hem vâli hem kumandan olacak biri atanır. Elinde TBMM'den idam kararı gerekmeyen idam yetkisi ile.

Derim yıllardır bir çaban besidir ve yok edilmelidir bu çaban. Va onbinlerce asker Derime gönderilir.

Bu saldırıya direnişte karışık verdi Derim halkı. Seyit Rıza ve Alişer önderliğinde ayaklandı Derimliler.

İktidar tüm zulmü ile saldırdı ve 80 bin askeri Derimli katledildi. Bunlar arasında isyanın önderlerinden Alişer de vardı.

Seyid Rıza iş görmek amacıyla Erzurum'a girilip tutuldu. Sonuç idam edildi.

Karşıdaki düşmanın hainliğine mat Seyid Rıza ipi boynuna kendi geçirmiş ve öleme telnesini atmıştır. İpi boynuna geçirirken :

" 75 yaşındayım. Şehit oluyorum. Kürdistan şehitlerine karışıyorum. Derim mağlup oluyor fakat körtlük ve Kürdistan yaşayacaktır. Kört genci intikam alacaktır. Kahrolsun zalimler !

Kahrolsun kahre ve yalancılar »
diyerek ölene de düşmanını da yemistir Seyid Rıza.

Seyid Rıza; Derim'de, Hasanan asiretindedir. Babası olan Seyid İbrahim'in ölümünden sonra, Tujik Dağı eteklerindeki Ağdat köyüne yerleşir. Körlük olarak her zaman insanlara, sorunu olanlara yardım etmeyi seven; birlikteliği, örgütleniş= savunma bir körlüğe sahiptir. Katıldığı toplantılarda arkadaş sohbetlerinde hep "Körtlerin birliğini, özge bir vatan uğrunda gerekirse ölenebileceğini" vurgulamıştır. Ve söylediği gibi de olmuştur.

"Derime sefer dur Zafar olmaz" sözünü dostları düşmana karşı etmiştir ki bugün de tarih arbu bu sözünü doğrulamaktadır.

"Ben yalan ve hilelerinize basedemedim

Bu bana dert oldu

Ben de karşınızda diz çökmedim

Bu da size dert olsun "

Hasretin Gücü

Paylaşmak ...

İnsana ait en güzel duygu
Sevincini, hüznünü, acısını, kederini
paylaşmak ister insan

Onlar paylaşmayı öğediler
Okudukları kitabı, gazetadaki iki satırı

Paylaşmayı hasret bıraktılar
Hasretlikler çok
Hasretlikler büyük
Nelere hasret kalmadık ki
Şu geçen zamanlarda
Dost bir sese, sıcak bir gülüşe
Hoş sohbetlere, yoldaş
insanlara, kardeşlere
hasret kaldık.

Hasretliğimizle sudadık ULUŞU
O duvarların ardında
nice güzellikler boyuyor
Zalimlerin "yok edeceğiz" diyerek
yaptığı duvarların ardından
güzel bir yaşamın mustası veriliyor

ULUŞU yesertiliyor taş duvarlar ardında
insanlığı yoketmeye kalksanlara mat
insanlık tek bir bile olsa
Büyükör...

YAYLAŞMAK

KAVUŞMAK

Bu sessiz ama sessizliği altında büyük bir ağırlık olan daraçak hücreye getirildiğinden beri günler, aylar ve hatta yıllar geçti.

Yıllar şöyle döner bakınca nasılda gelir gitmiş. Ama oylama geçmedi. Hergün bir ses bir haykırış oldu. Ondan nice zindanları alıp götürdü. Nice cana hasret bıraktı onu aradan geçen yıllar. Aslında yıllarında bir suçu yoktu. O doğanın kanunu üzere alıp gidecek yerine yerisi peşetti. Ama ya bu geçen yılları insana bir ezgiye, zulme görünentilere ne denilir? Şimdi esna kabaklı künde? Hala giden yıllarda mı?

Yıllardır bir başına bu köhne dar hücrede. Onu buraya koyanlar umutları cürüyecek, bakışları kışkıracak sandılar. Her birini beklediler ama yanıldılar. O her zaman her şeyi rağmen umudundan, bakışlarındaki duruluktan hiçbir şey kaybetmedi. Tam bunlar onun ileri görmesini daha da güçlendirdi. Ben kat daha umutlu oldum. Çünkü biliyordum ki, zulmün en koyu olduğu yer ve zamanlarda ZAFER yakındadır.

O da zafere olan inancı, umudun dinlençliği, gidenlerin özlemi, öfkeli ile yıllara, zulme meydan oludu tek kizilik hücrede.

Hücre...

Bir yatak, lavabo, banyo, tuvalet ve 5 adam eninde 10 adam boyunda havalandırmadan ibaret. Havalandırmadan gökyüzüne görünmez bile istenmiş onu yapanlar ki, duvarları alabilirdiğine yolsak yapmışlar. Göğün mavimsi görünmek için başını kaldırdığında banyo tutulur. Oda yetmiş çarşaf büyüklüğünde bile görünmeyen mavimsi bakarken ok ki, nerede olduğunu unutursun diye tel örgüler yapmışlar. Sen ki ha sakin o mavimsi gökyüzüne bakarken tel örgüler ardında olduğunu unutma ve ona göre kur hayallerini diyorlar...!!

Ama benim hayallerime, güzel gelecek düşlerimin önüne bu tel örgüler nasıl geçer ki...?

Bu teller hayallerimin önüne peşteri zaman, ki iste o zaman ben ölmüşüm demektir.

Boyle düşüncelerle o daraçak havalandırmada voltaj atıyordu. Öyle dalmış ki, derin düşüncelere üsüdoğunun bile çok sonra varabildi farkına. İnanmak, içini ısıtmak için çay içeyim diyerek pirdi hücreye. İçeriminde dışarının soğuşundan farkı yok.

Heryil komik hareketlerle yemaz kaloriferler. İle buraya. nın açılışını yaparken reklamlarındaki plastik masa ve ağı-
cağın garantisi tamamlanmış diye kanmış bu kaloriferlerde.
Yoksa ısıtma gibi bir ihtiyacı karşılaması san değil yani.
Kızın soğuşunun yanında, birde yapı olarak soğuk bu lanet
yer. Şimdi arkadaşlarla birlikte olsaydım ki dost nefes-
lerimizle, sohbetlerimizle, sen kahkahalarımızla ısıtacaklık
burayı. O zaman gerçek sıcaklığın ne olduğunu gösterecek-
tik dostta düşmana. Gayi iamenti bile bir tadı, yok tek
başına. "Gayi güzel olmuş, iafim ısındı ellerime sağ-
lık" diyebileceğim birtek insan yok.
Yatarken iyi geceler diyeceğim kimse de yok...
diye düşünerek yudumladı Gayini, ikinci bardak çayını
alırken TV'yi açtı ama izleyeceği birseyde bulunamadı.
Bulsadı aq... suna bak, Nasıl yapıyor -- vs. diye gör-
düklerni yorumlayıp paylaşacak kimse olmadıktan sonra
neye yarar ki...
Baktı izleyecek birsey yok haberlerde acanın diye kapattı.

Yine böyle zamanlarda hep yaptığı gibi kitabını oku-
maya başladı. Mahzeline duygularla düşünmelerine birazda olsa
ortak olan, paylaşan kitaplar vardı. Kağıt kalem vardı.
Bazen okuduğu kitabın sayfalarında, kitabın kahraman-
ları ile doluyordu.

Kimi zaman Moskova Ötelerinde Yoldaş Panfilov ile beraber,
kimi zaman Aydın illerinde Bartolome ile ortak bir ya-
şamı kurmanın coşkusunda gelecek güzel günleri düşün-
lerdi.

Ama bunların hepsini içinde yaşamak zorundaydı. Çünkü
yanında bu sohbetleri yapabileceği tek bir insan dahi
yoktu. Bazen notlarla paylaşırdı duygularla düşünmelerini
ama karşılıklı sohbetteki gibi canlı canlı olmuyordu.
Notlaşmak her ne kadar paylaşmanın bir yolu olsa da
yanında bir kişim olması gibi olmuyordu ki...

Mektup cezalarından fırsat kaldıkça dizisi ile diğer
hapishanelerde mektuplaşmaya çalışıyordu. Ama bu teahüt
hücrelerinde hersey sorundu. Mektup yazmak, gönderme
almak, havalandırma kapısının açık kalması... gibi
peşpeş temel insan hakları sudan gereksizlerle gasp-
edilebiliyordu.

Fakat yine de duygularını, gördüklerini, okudukları-
nı, aştıklarını diğer arkadaşlarıyla paylaşıyordu. Her
ne kadar ayrı mekânlarda olsalarda arkadaşlarının onu
anlayacağını biliyordu. Onun içinde ki "benim sizim gi-
bi okuduklarımızı tartışabileceğim kimse de yok yanında"
diye gördü rahatlığıyla yazmıştı mektuplarında.

Mektuplar paylaşmanın bir biçimiydi elbette ama her
mektupta ne kadar çok söylediğini, hasretliğin acısını
daha da çok duyuyordu.

Ahh şimdi yan yana oturacaktık ki diye geçiyordu için-
den.

Her mektupta bunu nice bir sizi gibi hissediyordu. Zaten bundan değil mi sağlarındaki o beyazlar. O beyazların sebebi şartların zorluğu değil; hasretliğim, yoldaş - karanfillere duyulan özlemdi. Ama O da biliyor ki bu salem bitecek, buna sonuna kadar inanıyor. Er yada geç bu tacrit denen köhnemiş duvarlar kalkacak. Ki aslında bu zamana kadarda duvarda nice deliklerin açıldığına şahit olmuştuk. Duvarın sahipleri her ne kadar bu deliklerin varlığını kabul edip görmek istemeselerde gerçeklerden nereye kadar kaçsınlarsınlar ki...

Ve iste birkez daha kaçımadılar.

Birgün yine yalnız hücrelerinde oturup, günlük işlerini yaparken mazgal edildi. Ve mazgaldaki ses yanına bir arkadaşının getirileceğini söyledi. Hende tipti kendisi gibi yıllardır tek tutulan bir arkadaşının getirileceğini. O an hissettikleri anlatılmaz. Anlatılacak kelime daha bulunmamıştır o duyguları. Ama gözlerine bakmak yeterliydi. Gözleri kelimelerin anlattığı gibi pekade sağı anlattıyordu.

İste yılların hasreti, özlemi bir dost sesyle, o dost elin omzuna dokunmasıyla birazda oba dınecekti. Yaşadıklarının, düşünmelerini anlayacak, paylaşabileceği biris olacaktı. Yanında.

Eh kim demiski tacritin duvarları sağlandı diye. İste o soğuk duvarda bir gedik daha açılmıştı. Hende 7 yıl sabırla inancılı açılan bir gedik. Canlar pahasına açılan bir gedik...

O bu düşüncelerde, heyecanla beklerken kapı açıldı. Beklediği an pehmisti. Karşısındaydı can yoldaşı. Yıllardır hasretini getirdiği, özlemisi duyduğu dost ses karşısında duruyordu.

Öyle bir kucaklaştılar ki kaç defa olduğunu onlar bile sayamadılar. Ama önce kucaklaşmaya, bu özlem dınmazdı. Ki yaşadıkları paylaşacakları, yılların birikimi kaç pe-celer gönler sörecekti...

Onların yaşadıklarını anlatmak için kelimelere değil gözlerinin içine, nasıl parladığına bakmak gerekiyordu.

BİR CEZAEVİNDE, TECRİTTEKİ ADAMIN MEKTUPLARI

I.

Senin adını
kol saatimin kayısına tünazımla kazıdım.
Malum ya, bulunduğum yerde
ne sapsi sedefli bir çeki var,
(bizlere âletî - katıq verilmez),
ne de bazı bulutlarda bir çınar.
Belki auluda bir ağaç bulunur ama
gökyüzünü başımın üstünde görmek
bana yasak...

Burası benden başka kaç insanın evidir?
Bilmeyorum.
Ben bir başına onlardan uzayım,
hep birlikte onlar benden uzak.
Bana kendimden başkasıyla konuşmak
yasak.

Bende kendi kendimle konuşuyorum.
Fakat çok can sıkıcı bulduğundan sohbetimi
zarkı söyliyorum karkıfım.

Hen ne dersin,
o berbat, ayarsız sesim
öyle bir dolunuyor ki kalme
yüreğim parçalanıyor.
...

NAZİM HİKMET